

М. ΛΙΟΥΔΑΚΗ

СТ. ΑΛΟΪΖΟ

ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Γ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ & ΥΙΟΥ

ΑΠΕΛΘΕΝ ΕΚ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

21

Μ. ΛΙΟΥΔΑΚΗ - Σ. ΑΛΟΪΖΟΥ

B. Paris Βιονανερική
1948

ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Γ' και Δ' Δημοτικού

ΕΝΔΕΚΑΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

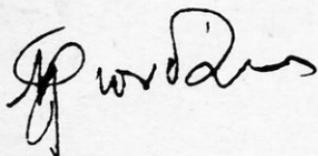

Έκδοτικός Οίκος Ν. ΑΛΙΚΙΩΤΗΣ & ΥΙΟΙ
Άριστειδου 6 - Άθηναι

18562

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Κάθε γνήσιο αντίτυπο έχει την υπογραφή ενός τῶν συγγραφέων
καὶ τὴ σφραγίδα τοῦ ἐκδότη.

Τὸ βιβλίο ἀκολουθεῖ τὴν ὀρθο-
γραφία τῆς «Νεοελληνικῆς ἸΓραμ-
ματικῆς» τοῦ Κράτους (Ο.Ε.Σ.Β.).

Τυπογραφεῖον Ν. ΑΛΙΚΙΩΤΗ & ΥΙΩΝ Ψαρῶν 2.—Ἀθῆναι

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α΄

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

1. Πώς έπλασε ο Θεός τόν κόσμο

Ο κόσμος δέν ήταν έξαρχής όπως είναι σήμερα. Ήταν έποχή, που βαθύ σκοτάδι σκέπαζε όλο τόν κόσμο και δέν υπήρχε τίποτα. Ήταν ή έποχή του χάους.

Τότε ο Θεός αποφάσισε να κάμη τόν κόσμο και τόν έκαμε σε έξι ήμέρες.

Πρώτα έκαμε τo φως. "Επειτα τόν ουρανό.

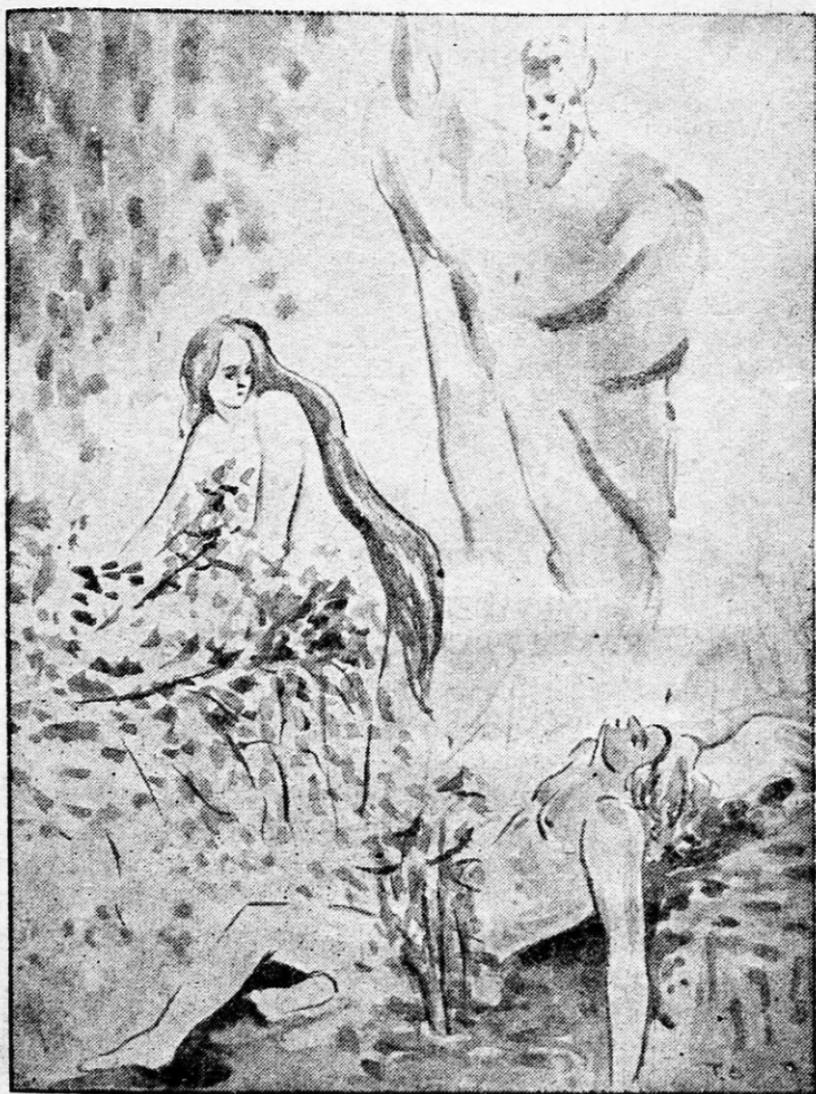
Ύστερα τόν ήλιο, τo φεγγάρι και τὰ άστρα.

Την άλλη μέρα, μάζεψε όλα τὰ νερά στις θάλασσες. Φάνηκε ή στεριά και βλάστησαν άπάνω τὰ φυτά.

Κατόπιν έκαμε τὰ ψάρια τής θάλασσας, τὰ ζώα και τὰ πουλιά τής ξηράς.

Τελευταία άπ' όλα, έκαμε τόν άνθρωπο.

"Επιασε χώμα άπό τή γή, τόν έπλασε, του φύσησε πνοή και τόν ονόμασε 'Αδάμ.

Ὁ Θεὸς δημιουργεῖ τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐά

Ἔπειτα τὸν κοίμισε, τοῦ ἔβγαλε ἓνα πλευρὸν, καὶ ἀπὸ τὸ πλευρὸν αὐτοῦ τοῦ ἄντρα ἔπλασε καὶ τὴ γυναῖκα, καὶ τῆς ἔδωσε τὸ ὄνομα Εὐά.
Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐά λέγονται πρωτόπλαστοι,

γιατί είναι οί πρώτοι άνθρωποι τῆς γῆς πού ἔπλασε ὁ Θεός.

Τὴν τελευταία μέρα, ὁ Θεός ἀναπαύτηκε.

2. Ὁ Παράδεισος καὶ ἡ παρακοή τῶν πρωτοπλάστων

Ὅταν ἔπλασε ὁ Θεός τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐά, τοὺς ἔβαλε σ' ἓναν πολὺ ὠραῖο κῆπο, πού τὸν ἔλεγαν Παράδεισο. Κρουσταλλένια νερά τὸν πότιζαν καὶ ἦταν γεμάτος ἀπὸ κάθε λογῆς δέντρα καὶ φυτά.

Κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα αὐτὰ ζοῦσαν χιλιάδες ζῶα κι' ἀπάνω στὰ δέντρα κελαηδοῦσαν ὄμορφα καὶ πολύχρωμα πουλιά.

Ὅταν ὁ Θεός ἔβαλε τοὺς πρωτόπλαστους στὸν Παράδεισο, τοὺς παράγγειλε νὰ τρῶνε ἀπ' ὅλους τοὺς καρπούς τῶν δέντρων. Μόνο ἓνα δέντρο, πού τὸ ἔλεγαν δέντρο τῆς γνώσης τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, ἦταν ἀπαγορευμένο. Ἀπ' αὐτὸ τὸ δέντρο τοὺς παράγγειλε ὁ Θεός νὰ μὴ φᾶνε.

Ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐά ζοῦσαν σ' αὐτὸ τὸν κῆπο εὐτυχισμένοι, σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Μὰ ὁ διάβολος ζήλεψε τὴν εὐτυχία τους κι' ἤθελε νὰ τοὺς βγάλῃ ἀπὸ τὸν Παράδεισο.

Μεταμορφώθηκε λοιπὸν σὲ φίδι καὶ τυλίχτηκε στὸ «δέντρο τῆς γνώσης τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ».

Κι' ὅταν πέρασε ἀπὸ κεῖ ἡ Εὐά, τὴ ρώτησε:

— Εὐά, γιατί δὲν τρῶτε ἀπὸ τοὺς καρπούς αὐτοῦ τοῦ δέντρου;

— Ὁ Θεός μᾶς εἶπε νὰ μὴ φᾶμε, εἶπε ἡ Εὐά, γιατί ἂν φᾶμε θὰ πεθάνωμε.

— Ἄμα φᾶτε θὰ γίνετε καὶ σεῖς θεοί! τῆς εἶπε τότε τὸ φίδι. Γι' αὐτὸ δὲ σᾶς ἀφήνει νὰ φᾶτε.

‘Ο ἄγγελος διώχνει τοὺς πρωτόπλαστοὺς ἀπὸ τὸν Παράδεισο

Ἡ Εὐα γελάστηκε ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ καὶ ἔφαγε ἀπὸ τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ.

Πῆγε ἔπειτα καὶ κατάφερε καὶ τὸν Ἀδάμ νὰ φάη.

Μὰ μόλις ἔφαγαν ἀπὸ τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ, ἀμέσως συναιστάνθησαν τὴν ἁμαρτία τους. Φοβήθηκαν τὸ Θεὸ καὶ πῆγαν καὶ κρύφτηκαν. Ὁ Θεός, ποῦ ἤξερε τί εἶχαν κάμει, φώναξε τὸν Ἀδάμ :

— Ἀδάμ, Ἀδάμ, ποῦ εἶσαι ;

— Ἐδῶ εἶμαι, Κύριε !

— Καὶ γιατί κρύβεσαι ; Μήπως ἔφαγες ἀπὸ τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ ;

— Ἡ γυναῖκα ποῦ μοῦ ἔδωσες, Κύριε, μ’ ἔβαλε κι’ ἔφαγα, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀδάμ.

Ὁ Θεὸς τότε ρώτησε τὴν Εὐα, γιατί ἔφαγε ἀπὸ τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ.

Κι' εκείνη ἀποκρίθηκε :

— Τὸ φίδι, Κύριε, μὲ ξεγέλασε κι' ἔφαγα.

Ὁ Θεὸς τότε θύμωσε, ἔστειλε ἕναν ἄγγελο κι' ἔβγαλε τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐὰ ἀπὸ τὸν Παράδεισο καὶ καταράστηκε κι' αὐτοὺς καὶ τὸ φίδι. Στὸ φίδι εἶπε νὰ σέρνεται μὲ τὴν κοιλιὰ καὶ νὰ τρώη χῶμα. Στὴν Εὐὰ νὰ γεννᾷ μὲ πόνους τὰ παιδιὰ της καὶ στὸν Ἀδὰμ νὰ τρώη τὸ ψωμί του « μὲ τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου του ».

3. Ὁ κατακλυσμός

Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ βρέθηκαν τώρα ἔξω ἀπὸ τὸν Παράδεισο, καταραμένοι ἀπὸ τὸ Θεό. Μὲ τὸν καιρὸ ἀπόχτησαν καὶ παιδιὰ. Τὰ παιδιὰ τους γέννησαν ἄλλα παιδιὰ, κι' ἔτσι οἱ ἄνθρωποι πλήθαιναν κάθε μέρα. Μὰ ὅσο πλήθαιναν, τόσο καὶ ἔκαναν ἀμαρτίες. Δὲν ἀγαποῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, μάλωναν καὶ πείραζαν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Ὁ Θεὸς τοὺς συμβούλευε μὲ τὸν ἄγγελό του νὰ ἔχουν ἀγάπη, νὰ μὴ μαλώνουν καὶ νὰ γίνουν καλοὶ ἄνθρωποι, αὐτοὶ ὅμως δὲν ἄκουαν.

Ἀποφάσισε τότε ὁ Θεὸς νὰ καταστρέψη ὅλους τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους, μὲ κατακλυσμό.

Μέσα σ' αὐτοὺς ὅμως ἦταν ἕνας καλὸς ἄνθρωπος, ὁ Νῶε. Αὐτὸν δὲν ἤθελε ὁ Θεὸς νὰ τὸν καταστρέψη. Γι' αὐτό, μιὰ μέρα, τοῦ εἶπε :

— Νῶε, νὰ κάμης ἕνα μεγάλο καράβι, νὰ βάλῃς μέσα τὴν οἰκογένειά σου καὶ ἕνα ζευγάρι ἀπὸ κάθε ζῶο.

Ὁ Νῶε ἄκουσε τὶς συμβουλὲς τοῦ Θεοῦ, ἔκαμε ἕνα μεγάλο καράβι καὶ τὸ ὀνόμασε κιβωτό. Ἄμα τελείωσε ἡ κιβωτός, μπῆκε μέσα μὲ ὅλη τὴν οἰκογένειά του. Ἔβαλε μέσα καὶ ἕνα ζευγάρι ἀπὸ κάθε ζῶο, καὶ τὴν ἔκλεισε καλά.

Ἄνοιξε τότε ὁ Θεὸς τοὺς καταρράχτες τοῦ οὐ-

ρανού και ἄρχισε νὰ βρέχη σαράντα μερόνυχτα. "Όλοι οἱ ἄνθρωποι πνίγηκαν, γιατί τὸ νερὸ ἀνέβηκε πολλὰ μέτρα πάνω κι' ἀπ' τὸ πιὸ ψηλὸ βουνό.

Σὰν πνίγηκαν ὅλοι καὶ δὲν ἔμεινε κανεὶς, ἔπαψε κι' ἡ βροχή. Τὰ νερὰ τότε ἄρχισαν νὰ λιγοστεύουν, γιατί τὰ ἔπινε ἡ γῆ, κι' ἡ κιβωτὸς χαμήλωνε, ὥσπου κάθισε στὴν κορυφὴ ἑνὸς ψηλοῦ βουνοῦ, τοῦ Ἄραράτ. Ἐκεῖ ἔμεινε ὁ Νῶε πολλὰς ἡμέρες.

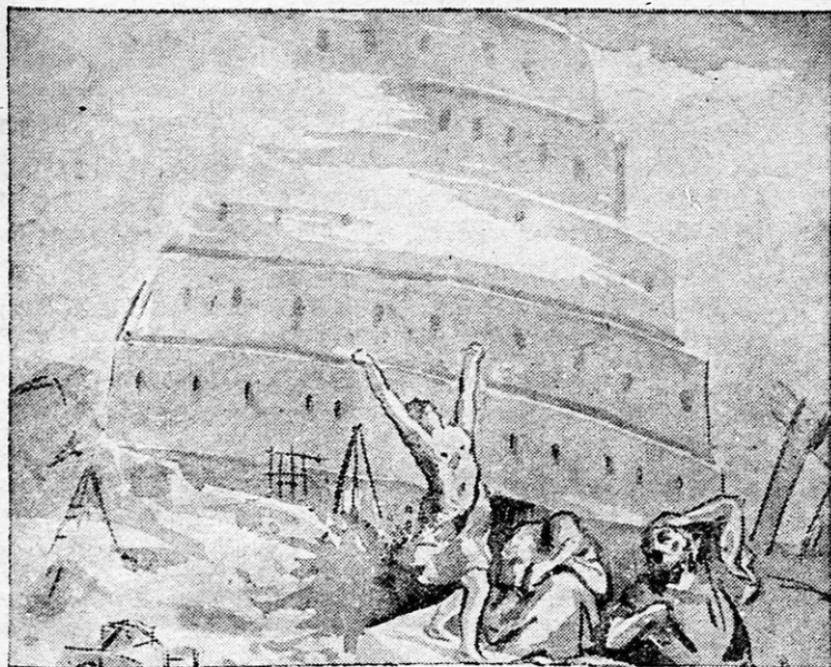
"Ὑστερα ἀπὸ μερικὰς ἡμέρες, ἔστειλε ὁ Νῶε ἕναν κόρακα, νὰ ἰδῆ ἂν χάθηκαν τὰ νερὰ ἀπὸ τὴ γῆ. Μὰ ὁ κόρακας βρῆκε πτώματα κι' ἔτρωγε καὶ δὲν ξαναγύρισε πίσω. Τότε ἔστειλε ἕνα περιστέρι. Αὐτὸ δὲ βρῆκε γῆ χωρὶς νερό, νὰ καθίση. Ἐκοψε τότε ἕνα κλαδί ἐλιᾶς μὲ τὸ ράμφος του καὶ γύρισε πίσω. Σὲ λίγες μέρες, τὸ ξανάστειλε πάλι ὁ Νῶε καὶ δὲν ξαναγύρισε πίσω. Τότε κατάλαβε πὼς τὰ νερὰ λιγόστεψαν πολὺ καὶ φάνηκε ἡ στεριά. Βγῆκε τότε ἔξω μὲ τὴν οἰκογένειά του, ἔκανε θυσία στὸ Θεὸ καὶ τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὴ σωτηρία του.

Ὁ Θεὸς εὐχαριστήθηκε γιὰ τὴ θυσία τοῦ Νῶε καὶ τοῦ εἶπε πὼς δὲ θὰ καταστρέψῃ πιά τὸν κόσμο μὲ κατακλυσμό, καὶ γιὰ σημάδι τοῦ ἔδωσε τὸ οὐράνιο τόξο.

4. Πύργος Βαβέλ

Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Νῶε πλήθαιναν κάθε μέρα καὶ γέμισε ὁ τόπος τόσο, πὺ δὲν τοὺς χωροῦσε πιά. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισαν νὰ σκορπιστοῦν σὲ διάφορα μέρη γιὰ νὰ ζήσουν. Μὰ πρὶν σκορπιστοῦν, σκέφτηκαν νὰ χτίσουν ἕναν πύργο τόσο ψηλὸ, πὺ ἡ κορυφὴ του νὰ φτάνῃ στὸν οὐρανὸ, γιὰ νὰ μείνῃ τὸ ὄνομά τους ἀθάνατο.

Μόλις τὸ σκέφτηκαν, ἄρχισαν κιόλας τὸ χτί-

Ὁ Πύργος τοῦ Βαβέλ

σιμο. Ἡ περηφάνια αὐτὴ δὲν ἄρесе στὸ Θεὸ καί, γιὰ νὰ τοὺς τιμωρήσῃ, μπέρδεψε τὶς γλώσσες τοὺς, κι' ἐνῶ πρωτύτερα ὅλοι μιλοῦσαν μιὰ γλώσσα, τῶρα ὁ καθένας μιλοῦσε κι' ἄλλη γλώσσα. Ζητοῦσε ὁ ἕνας χαλίκι κι' ὁ ἄλλος τοῦ πήγαινε νερό, γιὰτὶ δὲν ἤξερε τί τοῦ ζητοῦσε. Ζητοῦσε πηλὸ καὶ τοῦ πήγαιναν πέτρες. Ἔτσι, δὲν καταλάβαινε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο κι' ἀναγκάστηκαν ν' ἀφήσουν τὸν πύργο μισοτελειωμένο.

Ἄλλοι πήγαν στὴν Εὐρώπη, ἄλλοι στὴν Ἀφρική καὶ ἄλλοι ἔμειναν στὴν Ἀσία. Ἔτσι, γέμισε ὅλος ὁ κόσμος ἀπὸ ἀνθρώπους.

Ὁ πύργος αὐτὸς ὀνομάστηκε Πύργος Βαβέλ, δηλαδή: « σύγχυση γλωσσῶν ».

5. Ὁ Ἀβραάμ

Ἄμα σκορπίστηκαν οἱ ἄνθρωποι σ' ὅλον τὸν κόσμον, λησιμόνησαν τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ ἄρχισαν νὰ λατρεύουν τὰ εἰδῶλα, δηλ. ψεύτικους Θεούς, ὅπως τὸν ἥλιο, τὸ φεγγάρι, τὰ ἄστρα, τὴ θάλασσα, τοὺς ποταμοὺς κ.λ.π.

Ὁ Θεὸς ἔβλεπε τὸ κατάντημα αὐτὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ στενοχωριόταν πολὺ.

Θέλησε λοιπὸν νὰ βρῆ ἓνα λαό, πού νὰ εἶναι πιστὸς σ' αὐτόν.

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ ζοῦσε σὲ μιὰ χώρα τῆς Ἀσίας, τῆ Μεσοποταμίας, ἓνας πολὺ καλὸς ἄνθρωπος, ὁ Ἀβραάμ.

Αὐτὸς ἀγαποῦσε τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ ἦταν πιστὸς στὸ Θεό.

Σ' αὐτόν παρουσιάστηκε ὁ Θεὸς καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἀβραάμ, νὰ πάρῃς τὴ γυναῖκα σου Σάρρα καὶ τὸν ἀνεψιό σου Λῶτ καὶ νὰ πᾶς στὴ Γῆ Χαναάν νὰ κατοικήσῃς.

Ὁ Ἀβραάμ ἄκουσε ἀμέσως τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ. Πῆρε τὴ γυναῖκα του Σάρρα καὶ τὸν ἀνεψιό του Λῶτ καὶ πῆγαν στὴ Γῆ Χαναάν.

Μὰ τὰ λιβάδια τῆς Γῆς Χαναάν δὲ χωροῦσαν τὰ ζῶα τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ Λῶτ. Οἱ βοσκοὶ τοὺς μάλωναν κάθε μέρα.

Στὸν Ἀβραάμ δὲν ἄρεσαν τὰ μαλώματα. Γι' αὐτό, κάλεσε μιὰ μέρα τὸ Λῶτ καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἀνεψιέ μου Λῶτ, δὲν εἶναι καλὸ νὰ μαλώνουν οἱ βοσκοὶ μας. Τώρα μαλώνουν αὐτοί, μὰ μεθαύριο θὰ μᾶς βάλουν κι' ἐμᾶς νὰ μαλώσωμε μεταξύ μας. Αὐτὸ δὲν εἶναι σωστό. Γιὰ νὰ γλιτώσωμε λοιπὸν ἀπὸ τὰ μαλώματα, πρέπει νὰ φύγῃς ἢ ἐσὺ ἢ ἐγώ.

Ὁ Λῶτ δέχτηκε νὰ φύγῃ αὐτὸς καὶ ὄχι ὁ θεῖός του, καὶ πῆρε τὴν οἰκογένειά του καὶ πῆ-

γε σὲ μιὰ ἄλλη χώρα, τὰ Σόδομα καὶ Γόμορα.

Οἱ ἄνθρωποι ὅμως τῆς χώρας αὐτῆς ἦταν κακοὶ κι' ὁ Θεὸς θέλησε νὰ τοὺς καταστρέψῃ.

Κάλεσε λοιπὸν τὸ Λῶτ καὶ τοῦ εἶπε :

—Λῶτ, νὰ πάρῃς τὴν οἰκογένειά σου καὶ νὰ φύγετε ἀπὸ δῶ. Στὸ δρόμο πού θὰ πηγαίνετε, νὰ μὴ γυρίσῃ κανεὶς νὰ κοιτάξῃ πίσω του, γιατί θὰ τιμωρηθῇ.

Ὁ Λῶτ σηκώθηκε ἀμέσως καὶ ἔφυγε μὲ τὴν οἰκογένειά του ἀπὸ τὰ Σόδομα. Μόλις ἔφυγε ὁ Λῶτ, ὁ Θεὸς ἔριξε φωτιά ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ ἔκαψε τὰ Σόδομα καὶ Γόμορα.

Ἡ γυναίκα τοῦ Λῶτ, ἐπειδὴ ἦταν περίεργη, ἤθελε νὰ δῇ τί γινόταν πίσω της. Παρακούοντας λοιπὸν τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, κοίταξε πίσω της, μὰ ἀμέσως ἔγινε μιὰ στήλη ἀλάτι κι' ἔμεινε ἐκεῖ. Αὐτὴ ἦταν ἡ τιμωρία τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Λῶτ χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ κοιτάξῃ πίσω του, προχώρησε καὶ πῆγε σ' ἄλλη χώρα.

6. Ὁ Ἰσαὰκ

Ὁ Ἀβραὰμ καὶ ἡ Σάρρα ζοῦσαν ἡσυχοὶ κι' εὐτυχισμένοι στὴ Γῆ Χαναάν, πάντα πιστοὶ στὸ Θεό.

Μιὰ λύπη εἶχαν μονάχα, πού δὲν ἔκαναν παιδιά. Γι' αὐτό, παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ κάθε μέρα νὰ τοὺς στείλῃ ἕνα παιδί.

Μιὰ μέρα, ὁ Ἀβραὰμ καὶ ἡ Σάρρα κάθονταν κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο. Ἐκεῖ πῆγαν καὶ τοὺς βρῆκαν τρεῖς ξένοι.

Ὁ Ἀβραὰμ τοὺς φιλοξένησε καὶ τοὺς περιποιήθηκε πολὺ. Οἱ ξένοι εὐχαριστήθηκαν ἀπὸ τὴ φιλοξενία τοῦ Ἀβραὰμ καὶ τοῦ εἶπαν :

—Ἀβραὰμ, ὁ Θεὸς ἄκουσε τὴν προσευχή σου καὶ ἡ Σάρρα θὰ γεννήσῃ ἕνα γιό.

Ὁ Ἀβραὰμ καὶ ἡ Σάρρα, μόλις ἄκουσαν τὰ

Θυσία τοῦ Ἰσαὰκ

λόγια τῶν ξένων, γέλασαν, γιατί ἡ Σάρρα ἦταν γριά. Δὲν πρόφτασαν ὅμως νὰ ἀποκριθοῦν τίποτα στοὺς ξένους, γιατί ἀμέσως χάθηκαν ἀπὸ τὰ μάτια τους.

Ὁ Ἀβραάμ καὶ ἡ Σάρρα μετάνιωσαν τότε γιὰ τὴ δυσπιστία τους, γιατί κατάλαβαν πὼς οἱ ξένοι ἦταν ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ Σάρρα ἔμεινε ἔγκυος, κι' ὕστερα ἀπὸ ἑννιά μῆνες, γέννησε γιό, ποὺ τὸν ὀνόμασαν Ἰσαὰκ.

7. Θυσία τοῦ Ἰσαὰκ

Ὁ Ἰσαὰκ μεγάλωνε κάθε μέρα καὶ οἱ γονεῖς του, ποὺ τὸν ἀγαποῦσαν πολὺ, χαίρονταν καὶ τὸν καμάρωναν.

Μιὰ μέρα, ὁ Θεός, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν πί-

στη του Ἀβραάμ, τοῦ εἶπε νὰ πάρη τὸν Ἰσαάκ καὶ ν' ἀνεβῆ σ' ἓνα βουνὸ νὰ τὸν θυσιάσῃ.

Ὁ Ἀβραάμ βρέθηκε σὲ δύσκολη θέση καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ κάμῃ. Νὰ θυσιάσῃ τὸ παιδί του λυπόταν, μὰ καὶ νὰ παρακούσῃ τὸ Θεὸ δὲν ἤθελε. Στὸ τέλος, πῆρε τὴν ἀπόφασή του κι' ἀνέβασε τὸ παιδί του στὸ βουνό.

Ἐκαμε τὸ θυσιαστήριον, ἔβαλε τὰ ξύλα ἀπάνω κι' ἔπιασε τὸν Ἰσαάκ νὰ τὸν θυσιάσῃ. Μὰ ἓνας ἄγγελος κατέβηκε τότε καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀβραάμ, μὴ θυσιάσῃς τὸν Ἰσαάκ. Ὁ Θεὸς ἤθελε νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστη σου.

Ὁ Ἀβραάμ ἄφησε τὸν Ἰσαάκ καὶ γυρίζοντας κατακεῖ πού ἐρχόταν ἡ φωνή, εἶδε κάπου παραπέρα ἓνα κριάρι, καὶ τὸ θυσίασε στὸ Θεὸ ἀντὶ τοῦ Ἰσαάκ.

8. Γάμος τοῦ Ἰσαάκ

Ὅταν ἰμεγάλωσε ὁ Ἰσαάκ, ὁ Ἀβραάμ ἀποφάσισε νὰ τὸν παντρέψῃ. Ἡ Σάρρα εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια.

Κάλεσε λοιπὸν ὁ Ἀβραάμ τὸν πιστὸ δούλο του Ἐλιέζερ, τοῦ ἔδωσε δῶρα πολλὰ, καὶ τὸν ἔστειλε στὴν πατρίδα του τὴ Μεσοποταμία νὰ βρῆ νύφη γιὰ τὸν Ἰσαάκ.

Ὁ Ἐλιέζερ φόρτωσε δέκα καμηλές μὲ δῶρα καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴ Μεσοποταμία. Ἐφτάσε ἔξω ἀπὸ μιὰ πολιτεία, στάθηκε δίπλα σ' ἓνα πηγάδι καὶ προσευχήθηκε στὸ Θεὸ λέγοντας:

— Θεέ μου, κάμε ὥστε ἡ κόρη πού θάρρη πρώτη νὰ γεμίσῃ καὶ νὰ μοῦ δώσῃ νὰ πιῶ νερό, ἐγὼ καὶ οἱ καμηλές μου, νὰ εἶναι ἡ προορισμένη νύφη γιὰ τὸν Ἰσαάκ.

Σὲ λίγη ὥρα, φάνηκε μιὰ κόρη πού τὴν ἔλεγαν **Ρεβέκκα**.

Ὁ Ἐλιέζερ τῆς ἔδωσε πολλὰ δῶρα καὶ τῆς

είπε και για ποιό σκοπό ήρθε στη Μεσοποταμία.

Ἡ Ρεβέκκα πήγε και τὸ εἶπε στοὺς γονεῖς της κι' ἐκεῖνοι πήγαν και ὑποδέχτηκαν τὸν Ἐλιέζερ.

Ὁ Ἐλιέζερ τοὺς εἶπε πὼς θέλει τὴ Ρεβέκκα γιὰ νύφη τοῦ Ἰσαάκ.

Ἔμαθε τότε πὼς ὁ πατέρας τῆς Ρεβέκκας ἦταν ἀδερφὸς τοῦ Ἀβραάμ.

Ὁ Ἐλιέζερ τοὺς εἶπε ἀκόμα τὴν προσευχή, ποὺ ἔκαμε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, κοντὰ στὸ πηγάδι.

Ἐκεῖνοι ἐνίωσαν τότε πὼς ἦταν θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ γίνῃ γυναίκα τοῦ Ἰσαάκ ἡ Ρεβέκκα, τὴν ἐτοίμασαν και τὴν ἔδωσαν στὸν Ἐλιέζερ νὰ τὴν πάῃ στη Γῆ Χαναάν.

Ὁ Ἀβραάμ ὅταν ἔμαθε πὼς ἔρχεται ὁ Ἐλιέζερ μὲ τὴ Ρεβέκκα, βγήκε και τοὺς ὑποδέχτηκε. Εὐλόγησε ἔπειτα τὸ γάμο τῆς Ρεβέκκας και τοῦ Ἰσαάκ και, ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρό, πέθανε, σὲ ἡλικία 175 χρονῶν.

9. Ὁ Ἰακώβ

Ὁ Ἰσαάκ και ἡ Ρεβέκκα ἀπόχτησαν δυὸ παιδιά διδύμα, τὸν Ἡσαῦ και τὸν Ἰακώβ. Μὰ πρῶτος γεννήθηκε ὁ Ἡσαῦ, γι' αὐτὸ θὰ ἔπαιρνε και τὰ πρωτοτόκια, δηλαδὴ ὅλη τὴν περιουσία τοῦ πατέρα του και τὴν εὐλογία του.

Ὁ Ἡσαῦ ἦταν πολὺ τριχωτός, ἐνῶ ὁ Ἰακώβ ἦταν ἀτριχος. Ὁ Ἡσαῦ ἦταν κυνηγός, ἐνῶ ὁ Ἰακώβ ἔμενε στὸ σπίτι και βοηθοῦσε τὴ μητέρα του, γι' αὐτὸ ἡ Ρεβέκκα ἀγαποῦσε πιὸ πολὺ τὸν Ἰακώβ ἀπὸ τὸν Ἡσαῦ.

Μιὰ μέρα, ὁ Ἰακώβ μαγεύει φακές. Ὁ Ἡσαῦ ἦταν στοὺς ἀγροὺς και γύρισε πολὺ πεινασμένος. Ζήτησε φακὴ ἀπὸ τὸν Ἰακώβ, μὰ αὐτὸς ἀρνήθηκε νὰ τοῦ δώσει.

—Θά σου δώσω, τοῦ εἶπε, ἂν μοῦ δώσης τὰ πρωτοτόκιά σου.

Ὁ Ἡσαῦ, πού ἦταν πολὺ λαίμαργος, πούλησε στὸν Ἰακώβ τὰ πρωτοτόκιά του γιὰ ἓνα πιάτο φακὲς πού τοῦ ἔδωσε.

Ὅταν γέρασε ὁ Ἰσαάκ καὶ κατάλαβε πὼς θὰ πέθαινε, κάλεσε τὸν Ἡσαῦ καὶ τοῦ εἶπε:

—Πήγαινε, παιδί μου, νὰ μοῦ φέρης κυνήγι νὰ φάω, νὰ σ' εὐλογήσω, γιατί νιώθω πὼς γρηγορα θὰ πεθάνω.

Ὁ Ἡσαῦ ἔτρεξε ἀμέσως νὰ βρῆ τὸ κυνήγι.

Τὰ λόγια τοῦ Ἰσαάκ τὰ ἄκουσε ἡ Ρεβέκκα. Αὐτὴ ὅμως ἤθελε νὰ πάρη τὴν εὐλογία ὁ Ἰακώβ. Γι' αὐτό, τὸν ἔστειλε ἀμέσως κι' ἔφερε ἓνα κατσικάκι ἀπὸ τὸ κοπάδι. Τὸ ἔσφαξε καὶ τὸ μαγείρεψε.

Μὲ τὸ δέρμα του σκέπασε τὰ χέρια καὶ τὸ λαιμὸ τοῦ Ἰακώβ γιὰ νὰ φαίνεται μαλλιαρὸς σὰν τὸν Ἡσαῦ, καὶ ἔπειτα τοῦ ἔδωσε τὸ φαγητό, νὰ τὸ πάη στὸν πατέρα του νὰ φάη, καὶ νὰ πάρη τὴν εὐλογία του.

—Πατέρα, σοῦ ἔφερα τὸ φαγητό, νὰ μοῦ δώσης τὴν εὐλογία σου, τοῦ εἶπε ὁ Ἰακώβ.

Ὁ Ἰσαάκ ἦταν τυφλός, μὰ γνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ Ἰακώβ. Γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πὼς ἦταν αὐτός, ἔψαξε τὰ χέρια του καὶ τὸ λαιμὸ του. Τὰ βρῆκε ὅμως τριχωτά, ὅπως τοῦ Ἡσαῦ, καὶ εἶπε:

—Τὰ χέρια καὶ ὁ λαιμὸς εἶναι τοῦ Ἡσαῦ, μὰ ἡ φωνὴ εἶναι τοῦ Ἰακώβ.

Ἐπειτα ἔφαγε τὸ φαγητό καὶ εὐλόγησε τὸν Ἰακώβ.

Σὲ λίγη ὥρα, ἔφτασε καὶ ὁ Ἡσαῦ, ἀπὸ τὸ κυνήγι. Πῆγε καὶ ζήτησε κι' αὐτός τὴν εὐλογία ἀπὸ τὸν πατέρα του.

Ὁ Ἰσαάκ κατάλαβε τότε πὼς λίγο πρωύτερα τὸν εἶχε γελάσει ὁ Ἰακώβ καὶ τοῦδωσε τὴν εὐλογία του.

‘Ο ‘Ιακώβ προσεύχεται στο Θεό ξπειτα από τὸ ὄνειρό του

‘Ο ‘Ησαῦ θύμωσε πολὺ πὺ ὁ ἀδερφός του τοῦ πῆρε μὲ ἀπάτη τὴν εὐλογία, κι’ ὀρκίστηκε πὺς θὰ τὸν σκοτώσει μόλις πεθάνει ὁ πατέρας του.

10. ‘Ο ‘Ιακώβ φεύγει γιὰ τὴ Μεσοποταμία

“Όταν ἡ Ρεβέκκα ἔμαθε πὺς ὁ ‘Ησαῦ εἶχε σκοπὸ νὰ σκοτώσει τὸν ‘Ιακώβ, φοβήθηκε πολὺ. Γι’ αὐτό, τὸν ἔστειλε στὴν πατρίδα της, τὴ Μεσοποταμία, νὰ καθίσει μαζί μὲ τὸν ἀδερφό της τὸ Λάβαν, ὡσπου νὰ περάσει ὁ θυμὸς τοῦ ‘Ησαῦ.

“Ἐφυγε λοιπὸν ὁ ‘Ιακώβ καὶ πήγαινε στὴ Μεσοποταμία. Στὸ δρόμο νυχτώθηκε καὶ κοιμήθηκε στὴν ἐξοχή. Στὸν ὕπνο του εἶδε ἕνα παράξενο ὄνειρο. Εἶδε μιὰ σκάλα, πὺ στηριζόταν στὴ γῆ κι’ ἡ κορυφή της ἔφτανε στὸν οὐρανό.

Στὴν κορυφὴ βρισκόταν ὁ Θεός, καὶ ἄγγελοι ἀνέβαιναν καὶ κατέβαιναν.

Ὁ Ἰακώβ ξύπνησε τρομαγμένος καὶ σκέφτηκε πὼς ὁ τόπος αὐτὸς ἦταν ἱερός. Γονάτισε, προσευχήθηκε καὶ ὀρκίστηκε στὸ Θεό, πὼς ὅταν θὰ γυρίση θὰ χτίση στὸ μέρος αὐτὸ βωμό.

Προχώρησε καὶ ἔφτασε στὴ Μεσοποταμία, στὸ θεῖο τοῦ Λάβαν.

Ὁ Λάβαν τὸν δέχτηκε μὲ χαρά. Ὁ Ἰακώβ ἔμεινε μαζί του εἴκοσι χρόνια καὶ τὸν βοηθοῦσε σὲ κάθε ἐργασία.

Ὁ θεῖος του εἶχε δυὸ κόρες, τὴ Ραχήλ καὶ τὴ Λεία. Ὁ Ἰακώβ τὶς παντρεύτηκε καὶ τὶς δυὸ καὶ ἀπόχτησε δώδεκα γιούς.

Τὸν Ρουβήμ, Συμεών, Λευϊ, Ἰούδα, Ἰσάχαρ, Ζαβουλών, Δάν, Νεφθαλείμ, Γάδ, Ἀσήρ, Ἰωσήφ καὶ Βενιαμίν.

Ἐστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια πέρασε ὁ θυμὸς τοῦ Ἡσαῦ. Τότε ὁ Ἰακώβ πῆρε τὴν οἰκογένειά του καὶ τὰ πολλὰ κοπάδια ποὺ κληρονόμησε ἀπὸ τὸν πεθερό του Λάβαν καὶ γύρισε στὴν πατρίδα του.

Ὁ Ἡσαῦ ἅμα ἔμαθε πὼς ἐρχόταν ὁ ἀδερφός του, βγῆκε ἔξω, τὸν ὑποδέχτηκε καὶ συμφιλώθηκε μαζί του.

Ὁ Ἰακώβ τότε, εὐτυχισμένος, ἔμεινε στὴ χώρα τοῦ πατέρα του, μὲ τὴ μεγάλη του οἰκογένεια καὶ μὲ τὰ πολλὰ του κοπάδια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β΄
ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ

1. Ὁ Ἰωσήφ πουλιέται ἀπὸ τοὺς ἀδερφοὺς του

Ἀπὸ τὰ δώδεκα παιδιά του, ὁ Ἰακώβ ἀγαποῦσε πρὸς πολὺ τὸν Ἰωσήφ, γιὰτὶ ἦταν ὁ πρὸς καλὸς στὴν ψυχὴ. Γι' αὐτὸ τοῦ εἶχε κάμει ἓνα ὠραῖο φόρεμα καὶ τὸ φοροῦσε.

Οἱ ἀδερφοὶ του, πρὸς ἔβλεπαν τὴν ἀγάπη αὐτῆ τοῦ πατέρα τους γιὰ τὸν Ἰωσήφ, τὸν ζήλευαν καὶ τὸν ἐχθρεύονταν.

Τὸν μίσησαν μάλιστα ἀκόμα περισσότερς, ὅταν μιὰ μέρα τοὺς εἶπε :

— Ἀδέρφια μου, ἀκοῦτε τί παράξενα ὄνειρα εἶδα ἀπόψε :

Εἶδα πὸς ἤμαστε στὰ χωράφια καὶ θερίζαμε. Καθένας μας εἶχε κι' ἀπὸ ἓνα δεμάτι. Τὸ δικό μου δεμάτι στάθηκε ὄρθιο, κι' ἔπεσαν τὰ δικά σας καὶ τὸ προσκύνησαν.

Τὸ ἄλλο μου ὄνειρο ἦταν τοῦτο: Εἶδα πὸς

ὁ ἥλιος, τὸ φεγγάρι καὶ ἔντεκα ἄστρα ἔπεσαν καὶ μὲ προσκύνησαν.

Ἄπ' αὐτὰ τὰ ὄνειρα, κατάλαβαν οἱ ἀδερφοὶ του, πῶς μιά μέρα ὁ Ἰωσήφ θὰ γινόταν μέγας ἄνθρωπος κι' αὐτοὶ θὰ ἔπεφταν νὰ τὸν προσκυνήσουν.

Γι' αὐτὸ ζήλεψαν πιὸ πολὺ καὶ ζητοῦσαν ἀφορμὴ νὰ τὸν σκοτώσουν.

Μιά μέρα, πού βρίσκονταν στοὺς ἀγρούς, ὁ πατέρας τους ἔστειλε τὸν Ἰωσήφ νὰ τοὺς φέρη φαγητό.

Τ' ἀδέρφια του, μόλις τὸν εἶδαν ἀπὸ μακριά, εἶπαν :

— Νά! ἔρχεται αὐτὸς πού βλέπει τὰ ὄνειρα.

Ἄς τὸν σκοτώσωμε νὰ γλιτώσωμε ἀπ' αὐτόν.

Μὰ ὁ Ρουβὴμ, ὁ μεγαλύτερος ἀδερφός, τοὺς εἶπε :

— Δὲν εἶναι καλὸ νὰ βάψωμε τὰ χέρια μας μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἀδερφοῦ μας. Καλύτερα νὰ τὸν ρίξωμε σ' ἓνα λάκκο, νὰ πεθάνη ἀπὸ τὴν πείνα.

Ὁ Ρουβὴμ εἶχε σκοπὸ, ἅμα θὰ νύχτωνε, νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὸ λάκκο καὶ νὰ τὸν στείλῃ στὸν πατέρα του.

Τῆ στιγμῇ ἐκείνη περνοῦσαν μερικοὶ ἔμποροι Ἰσραηλίτες. Ὁ Ἰούδας λέει τότε στ' ἀδέρφια του :

— Ἄντι νὰ τὸν ρίξωμε στὸ λάκκο νὰ πεθάνη ἀπὸ τὴν πείνα, καλύτερα νὰ τὸν πουλήσωμε σ' αὐτοὺς τοὺς ἐμπόρους, νὰ ὠφεληθοῦμε κιόλας.

Ὅλοι δέχτηκαν.

Ἐπιασαν τότε τὸν Ἰωσήφ, τοῦ ἔβγαλαν τὸ καλὸ του φόρεμα καὶ τὸν πούλησαν στοὺς ἐμπόρους. Ἐπειτα ἔσφαξαν ἓνα κατσικάκι, ἔβαψαν στὸ αἷμα του τὸ φόρεμα τοῦ Ἰωσήφ καὶ τὸ πῆγαν στὸν πατέρα του.

— Πατέρα, τοῦ εἶπαν, βρήκαμε αὐτὸ τὸ φόρεμα τοῦ Ἰωσήφ γεμάτο αἷματα. Φαίνεται πῶς θὰ τὸν ἔφαγε κανένα ἄγριο θηρίο.

Ὁ Ἰακώβ πίστεψε πὼς ἄγρια θηρία ἔφαγαν τὸν Ἰωσήφ καὶ ἦταν ἀπαρηγόρητος γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ παιδιοῦ του.

2. Ὁ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο

Οἱ Ἰσραηλίτες ἔμποροι, ποὺ ἀγόρασαν τὸν Ἰωσήφ, πῆγαν καὶ τὸν πούλησαν σ' ἓναν ἀρχιμάγειρο τοῦ βασιλιᾶ τῆς Αἰγύπτου, τὸν Πετεφρῆ.

Ὁ Πετεφρῆς ἦταν ἔξυπνος ἄνθρωπος καὶ κατάλαβε ἀμέσως τὴν ἀξία τοῦ Ἰωσήφ· τὸν ἔκαμε λοιπὸν οἰκονόμο στὸ σπίτι του.

Ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ μπῆκε ὁ Ἰωσήφ στὸ σπίτι τοῦ Πετεφρῆ, τὰ οἰκονομικά του ἦταν καλύτερα.

Μὰ ἡ γυναίκα τοῦ Πετεφρῆ ἦταν κακὴ καὶ διεστραμμένη καὶ συκοφάντησε τὸν Ἰωσήφ στὸν ἄντρα της.

Ὁ Πετεφρῆς πίστεψε στὰ λόγια τῆς γυναίκας του καὶ ἔβαλε τὸν Ἰωσήφ στὴ φυλακὴ.

Μὰ καὶ στὴ φυλακὴ μέσα ὁ Ἰωσήφ ἦταν καλὸς καὶ τίμιος καὶ ὅλοι οἱ φυλακισμένοι τὸν ἀγαποῦσαν.

Ὁ ἀρχιδεσμοφύλακας μάλιστα τόσο πολὺ συμπάθησε τὸν Ἰωσήφ, ὥστε τὸν ἔβαλε νὰ ἐπιβλέπη τοὺς ἄλλους φυλακισμένους. Κάποτε, πῆγαν στὴ φυλακὴ τὸν ἀρχιμάγειρο καὶ τὸν ἀρχικεραστὴ τοῦ Φαραώ. Κι' αὐτοὶ γρήγορα τὸν γνώρισαν καὶ τὸν ἀγάπησαν.

Κάποια μέρα, τοὺς εἶδε πολὺ στενοχωρημένους καὶ τοὺς ρώτησε τί ἔχουν.

Κι' αὐτοὶ τοῦ εἶπαν :

— Εἶμαστε στενοχωρημένοι, γιὰτι εἶδαμε ὄνειρο παράξενο, ποὺ δὲν μπορούμε νὰ τὸ ἐξηγήσωμε, καὶ δὲν ξέρομε τί θὰ μᾶς ἀποκάμη ὁ Φαραώ.

— Πέστε σὲ μένα τ' ὄνειρο, κι' ἴσως ἐγὼ μπο-

ρέσω νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, τοὺς εἶπε ὁ Ἰωσήφ.

Τότε ὁ ἀρχικεραστής εἶπε :

— Ἐγὼ εἶδα πὼς κρατοῦσα τρία κλήματα φορτωμένα σταφύλια. Ἐκοψα ἀπὸ τὰ σταφύλια αὐτά, ἔβγαλα κρασί καὶ ἔδωσα στὸ Φαραῶ καὶ ἤπιε.

— Τὸ ὄνειρό σου εἶναι καλό, τοῦ λέει ὁ Ἰωσήφ. Σὲ τρεῖς μέρες, θὰ σὲ βγάλουν ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ θὰ σὲ πᾶνε στὴν πρώτη σου θέση. Μὰ ὅταν θὰ βγῆς, σὲ παρακαλῶ, μὴ μὲ ξεχάσης. Πῆς στὸ Φαραῶ πὼς βρίσκομαι ἄδικο ἐδῶ μέσα.

Τοῦ λέει κατόπι καὶ ὁ ἀρχιμάγειρος :

— Ἐγὼ εἶδα ὄνειρο, πὼς κρατοῦσα τρία πανέρια στὸ κεφάλι μου γεμάτα γλυκίσματα, καὶ κατέβαιναν τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κι' ἔτρωγαν.

— Τὸ δικό σου ὄνειρο, καημένε, εἶναι κακό, τοῦ εἶπε ὁ Ἰωσήφ. Σὲ τρεῖς μέρες, θὰ σὲ βγάλη καὶ σένα ὁ Φαραῶ ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ θὰ σὲ κρεμάση καὶ θὰ κατέβουν τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ νὰ τρῶνε τὶς σάρκες σου.

Ὅτι τοὺς εἶπε ὁ Ἰωσήφ αὐτὸ κι' ἔγινε. Σὲ τρεῖς μέρες, κρέμασαν τὸν ἀρχιμάγειρο, καὶ τὸν ἀρχικεραστὴ τὸν πῆγαν στὴν πρώτη του θέση.

3. "Ὀνειρα τοῦ Φαραῶ, δόξα τοῦ Ἰωσήφ

Ὅταν ὁ ἀρχικεραστής πῆγε στὴ θέση του, ξέχασε ὁλότελα τὸν Ἰωσήφ καὶ μόνο ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια τὸν θυμήθηκε, ὅταν ὁ Φαραῶ εἶδε δυὸ ὄνειρα ποὺ τὸν στενοχώρησαν πολὺ.

Εἶδε πρῶτα, πὼς ἀπὸ τὸ Νεῖλο ποταμὸ βγῆκαν ἑπτὰ παχιές ἀγελάδες καὶ ξοπίσω ἑπτὰ ἀδύνατες. Οἱ ἀδύνατες ὄρμησαν κι' ἔφαγαν τὶς παχιές.

Ὁ Φαραῶ ξύπνησε τρομαγμένος, γιατί δὲν ἤξερε τί σήμαινε αὐτὸ τὸ ὄνειρο.

Σὲ λίγο, ξανακοιμήθηκε καὶ εἶδε πὼς στὸ ἴδιο μέρος τοῦ Νείλου ποταμοῦ, φύτρωσαν πρῶτα ἑπτὰ στάχυα μεστωμένα καὶ γερά. Ὑστερα φύτρωσαν ἄλλα ἑπτὰ ἀμέστωτα, χωρὶς σπόρο μέσα, λεπτὰ καὶ ἀδύνατα. Κι' αὐτὰ τὰ ἀδύνατα ἔφαγαν τὰ μεστωμένα.

Ξύπνησε γιὰ δεύτερη φορὰ ὁ Φαραῶ, πιὸ τρομαγμένος ἀπὸ πρῶτα.

Ἄμέσως ἔστειλε κι' ἔφεραν στὸ παλάτι ὅλους τοὺς σοφοὺς τοῦ τόπου, νὰ τοῦ ἐξηγήσουν τὰ ὄνειρα, μὰ κανεὶς δὲν τὰ κατάφερε.

Ὁ Φαραῶ ἦταν νὰ σκάση ἀπὸ τὴ στενοχώρια του. Τότε ὁ ἀρχικεραστὴς θυμήθηκε τὸν Ἰωσήφ κι' ἔτρεξε ἀμέσως στὸ Φαραῶ.

— Στὴ φυλακὴ, τοῦ εἶπε, εἶναι ἓνας ἄνθρωπος πὺ ξέρει καὶ ἐξηγεῖ τὰ ὄνειρα. Αὐτὸς ἐξηγήσε σὲ μένα καὶ στὸν ἀρχιμάγειρο τὰ ὄνειρα πὺ εἶδαμε στὴ φυλακὴ. Ὅπως μᾶς τὰ εἶπε ἔτσι κι' ἔγιναν.

Ὁ Φαραῶ ἔστειλε ἀμέσως καὶ κάλεσε τὸν Ἰωσήφ, καὶ ζήτησε νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τὰ ὄνειρα.

Ὁ Ἰωσήφ, ἀφοῦ ἄκουσε προσεχτικὰ τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραῶ, τοῦ εἶπε :

— Οἱ ἑπτὰ παχιᾶς ἀγελάδες καὶ τὰ ἑπτὰ μεστωμένα στάχυα σημαίνουν τὸ ἴδιο πράμα. Θὰ ῥθοῦν στὸν κόσμον ἑπτὰ καλὰ χρόνια. Τότε ἡ γῆ θὰ εἶναι πολὺ καρπερὴ καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲ θὰ ἔχουν τί νὰ κάνουν τὰ γεννήματα τῆς γῆς. Οἱ ἑπτὰ ἀδύνατες ἀγελάδες καὶ τὰ ἑπτὰ ἀμέστωτα στάχυα σημαίνουν πὼς, ὕστερα ἀπὸ τὰ ἑπτὰ καλὰ χρόνια θὰ ῥθοῦν ἑπτὰ κακὰ χρόνια. Τότε ἡ γῆ δὲ θὰ γεννᾷ. Οἱ ἄνθρωποι θὰ πεινοῦν καὶ δὲ θὰ ἔχουν τί νὰ φᾶνε. Γι' αὐτό, πρέπει στὰ ἑπτὰ καλὰ χρόνια νὰ βρῆτε ἓνα φρόνιμο ἄνθρωπο, νὰ τοῦ ἀναθέσετε νὰ μαζεύῃ τὰ περισσέματα ἀπὸ τὰ γεννήματα, νὰ τὰ φυλάγῃ σὲ ἀποθῆκες, γιὰ νὰ ἔχη ὁ λαὸς νὰ τρῶῃ στὰ κακὰ χρόνια.

Ὁ Φαραὼ εὐχαριστήθηκε πολὺ ἀπὸ τὴν ἐξήγηση τῶν ὀνείρων. Ἔβγαλε ἀμέσως τὸ δαχτυλίδι του καὶ τὸ ἔβαλε στὸ χέρι τοῦ Ἰωσήφ. Τοῦ φόρεσε ἔπειτα βασιλικά ρούχα, τὸν διόρισε ἄρχοντα στὴν Αἴγυπτο, καὶ τοῦ ἀνάθεσε νὰ ἀζεύη αὐτὸς ὅλα τὰ περισσέματα ἀπὸ τὰ γεννήματα στὰ εὐτυχησμένα χρόνια καὶ νὰ τὰ φυλάγῃ γιὰ τὰ δυστυχησμένα. Κατόπι, τὸν ἔβαλε πάνω σ' ἓνα ἀμάξι καὶ τὸν γύρισε σ' ὅλη τὴ χώρα, κηρύσσοντας στὸ λαὸ πὼς αὐτὸς εἶναι ὁ δεῦτερος ἄρχοντας τῆς Αἰγύπτου.

4. Τ' ἀδέρφια τοῦ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο

Ὅπως ἐξήγησε ὁ Ἰωσήφ τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραῶ, ἔτσι κι' ἔγιναν. Ἦρθαν πρῶτα τὰ ἑπτὰ εὐτυχησμένα χρόνια καὶ κατόπι τὰ ἑπτὰ δυστυχησμένα.

Τὰ χρόνια ποὺ ἦταν εὐτυχία, ὁ φρόνιμος Ἰωσήφ ἔχτισε μεγάλες ἀποθήκες καὶ τὶς γέμισε ἀπὸ σιτᾶρι καὶ γεννήματα κάθε λογῆς.

Σὰν πέρασαν τὰ ἑπτὰ εὐτυχησμένα χρόνια καὶ ἦρθαν τὰ δυστυχησμένα, οἱ ἄνθρωποι ἔσπερναν, μὰ ἡ γῆ δὲ γεννοῦσε, καὶ ἡ πείνα ἄρχισε νὰ ξαπλώνεται σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Τότε ἀνοιξε τὶς ἀποθήκες τοῦ ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ κόσμος ἔτρεχε κι' ἀγόραζε σιτᾶρι καὶ ζοῦσε.

Ἡ πείνα ἔφτασε καὶ στὴ Γῆ Χαναάν. Κι' ἐκεῖ δὲ γεννοῦσε ἡ γῆ, κι' οἱ ἄνθρωποι πεινοῦσαν. Ὁ Ἰακώβ ἔμαθε πὼς πουλοῦσαν σιτᾶρι στὴν Αἴγυπτο καὶ ἔστειλε τὰ δέκα παιδιὰ του μὲ καμηλές καὶ μὲ χρήματα, ν' ἀγοράσουν σιτᾶρι. Κράτησε στὸ σπίτι του μόνο τὸ μικρὸ του γιό, τὸ **Βενιαμίν**. Ξεκίνησαν λοιπὸν οἱ δέκα γιοὶ τοῦ Ἰακώβ καὶ πῆγαν στὴν Αἴγυπτο. Παρουσιάστηκαν μπροστὰ στὸν Ἰωσήφ καὶ τὸν προσκύνησαν καὶ τοῦ ζήτησαν ν' ἀγοράσουν σιτᾶρι.

Ὁ Ἰωσήφ τοὺς γνώρισε ἀμέσως, μὰ δὲν τοὺς φανερώθηκε. Ἦθελε νὰ τοὺς πειράξῃ λίγο καὶ νὰ τοὺς βασανίσῃ, γιὰ νὰ μετανιώσουν γιὰ τὸ σφάλμα ποὺ ἔκαμαν, νὰ τὸν πουλήσουν στοὺς ἐμπόρους. Τοὺς λέει λοιπόν :

— Δὲ μοῦ φαίνεστε καλοὶ ἄνθρωποι. Τὸ λέτε ψέματα, πὼς ἦρθατε γιὰ σιτάρι. Ἐσεῖς εἰστε κατάσκοποι.

— Ὅχι, Κύριε, τοῦ ἔλεγαν αὐτοί. Εἶμαστε καλοὶ ἄνθρωποι, δὲν εἶμαστε κατάσκοποι. Ὁ πατέρας μας εἶναι καλὸς καὶ εἶχε δώδεκα παιδιά, τὸ ἓνα του παιδί χάθηκε. Τὸ μικρότερο, ὁ Βενιαμίν, ἔμεινε στὸ σπίτι γιὰ συντροφιά τοῦ πατέρα μας, κι' ἐμεῖς οἱ δέκα ἦρθαμε ν' ἀγαράσωμε σιτάρι.

— Δὲ σᾶς πιστεύω, τοὺς εἶπε πάλι ὁ Ἰωσήφ. Θὰ σᾶς βάλω στὴ φυλακή, ὥσπου νὰ πάῃ ἓνας ἀπὸ σᾶς νὰ μοῦ φέρῃ καὶ τὸ μικρότερο ἀδερφό σας.

Καὶ πρόσταξε ἀμέσως καὶ τοὺς ἔβαλαν ὅλους φυλακή. Μὰ σὲ λίγες μέρες τοὺς ἔβγαλε καὶ τοὺς εἶπε :

— Μετάνιωσα. Δὲ θὰ σᾶς κρατήσω ὅλους, θὰ κρατήσω μόνον ἓναν. Οἱ ἄλλοι θὰ πᾶτε στὴν πατρίδα, νὰ μοῦ φέρετε καὶ τὸ μικρότερο ἀδερφό σας.

Αὐτοὶ τότε εἶπαν μεταξύ τους στὴ γλώσσα τους.

— Καλὰ παθαίνουμε, γιατί πουλήσαμε τὸν ἀδερφό μας τὸν Ἰωσήφ.

Ὁ Ἰωσήφ ἄκουσε τί εἶπαν, συγκινήθηκε πολὺ καὶ βγῆκε ἔξω κι' ἔκλαψε.

Ἐπειτα γύρισε κι' ἔδωσε διαταγὴ νὰ φύγουν ὅλοι νὰ πᾶνε νὰ φέρουν τὸ Βενιαμίν, καὶ κράτησε μόνον τὸ **Συμεών**.

Κάλεσε ὅμως κρυφὰ τοὺς δούλους του καὶ τοὺς πρόσταξε νὰ τοὺς γεμίσουν τὰ σακιά σιτά-

ρι και μέσα στα σακιά να τους βάλουν τὰ χρήματά τους.

“Όταν τ’ ἀδέρφια τοῦ Ἰωσήφ γύρισαν στήν πατρίδα τους και ἀνοιξαν τὰ σακιά κι’ εἶδαν μέσα τὰ χρήματά τους, παραξενεύτηκαν. Διηγήθηκαν τότε στόν πατέρα τους ὅλα ὅσα ἐγιναν στήν Αἴγυπτο και τοῦ εἶπαν, πῶς ὁ ἄρχοντας θέλει νά τοῦ πᾶνε και τὸ Βενιαμίν γιά νά πιστέψη πῶς δέν ἦταν κακοὶ ἄνθρωποι.

“Ὁ γερο -Ἰακώβ στενοχωρήθηκε πολὺ και τοὺς εἶπε:

—“Ἐχασα τὸν Ἰωσήφ, ὁ Συμεὼν εἶναι στή φυλακή, νά χάσω και τὸ Βενιαμίν; Αὐτὸ δὲ θά γίνῃ ποτέ!

Κι’ ἐκλαιγε ἀπαρηγόρητα γιά τὸ χαμὸ τῶν παιδιῶν του.

5. Ὁ Ἰωσήφ φανερώνεται στ’ ἀδέρφια του

Μὰ τὸ σιτάρι δὲ βάσταξε πολὺν καιρὸ. Τὸ ἔφαγαν, και ἡ πείνα ἄρχισε πάλι νά τοὺς βασανίζει. Τότε ἀναγκάστηκε ὁ Ἰακώβ, μὲ σπαραγμὸ ψυχῆς, νά στείλῃ τὰ παιδιά του στήν Αἴγυπτο ν’ ἀγοράσουν σιτάρι, μαζί μὲ τὸ Βενιαμίν. Τοὺς ἔδωσε και πλούσια δῶρα νά δώσουν στόν ἄρχοντα.

“Όταν ἔφτασαν στήν Αἴγυπτο, οἱ γιοὶ τοῦ Ἰακώβ παρουσιάστηκαν στόν Ἰωσήφ, ἔπесαν και τὸν προσκύνησαν και τοῦ ἔδωσαν και τὰ δῶρα πού τοὺς ἔδωσε ὁ πατέρας τους.

Ὁ Ἰωσήφ, μόλις εἶδε τὸ Βενιαμίν, πού τὸν ἀγαποῦσε πολὺ, συγκινήθηκε τόσο, πού μπῆκε μέσα σὲ μιὰ κάμαρα κι’ ἐκλάψε πολὺ.

“Ἐδωσε διαταγὴ κατόπι στοὺς δούλους του νά ἐτοιμάσουν τραπέζι γιά τοὺς ξένους και νά βάλουν τὰ καθίσματα κατὰ σειρά τῆς ἡλικίας τους, πού τοὺς τὴν εἶπε ὁ ἴδιος. Τὸ κάθισμα τοῦ

Βενιαμίν ὄρισε νὰ τὸ βάλουν κοντὰ στὸ δικό του.

“Ὅταν οἱ ἀδερφοὶ τοῦ Ἰωσήφ κάθισαν στὸ πλούσιο τραπέζι πού τοὺς εἶχε ἐτοιμάσει ὁ Ἰωσήφ, δὲν ἤξεραν τί νὰ ὑποθέσουν γιὰ τὴ μεγάλη αὐτὴ τιμὴ πού τοὺς ἔκανε ὁ ἄρχοντας.

“Ὅταν τελείωσε τὸ τραπέζι, ἔδωσε πάλι δι-
αταγὴ ὁ Ἰωσήφ νὰ γεμίσουν τὰ σακιά τους σι-
τάρι, νὰ τοὺς βάλουν τὰ χρήματα μέσα καὶ στὸ
σακὶ τοῦ Βενιαμίν νὰ βάλουν τὸ ἀσημένιο πο-
τήρι του.

“Ὅπως διάταξε ὁ Ἰωσήφ, ἔτσι κι’ ἐγίνε. Φόρ-
τωσαν κατόπι τὰ σακιά τους, πῆραν μαζί τους
τὸ Συμεὼν κι’ ἔφυγαν. Μὰ δὲν εἶχαν ξεμακρύνει
καὶ πολὺ, καὶ νὰ, βλέπουν τοὺς ὑπηρέτες τοῦ Ἰ-
ωσήφ, πού τοὺς κυνηγοῦσαν φωνάζοντας :

— Σταθῆτε, γιατί κλέψατε τὸ ἀσημένιο πο-
τήρι τοῦ κυρίου μας ;

Οἱ ἄνθρωποι ταραχτήκαν πολὺ.

— “Ὅχι, ἔλεγαν. Ἐμεῖς δὲν εἶμαστε κλέφτες !
Νὰ μᾶς ψάξετε, καὶ σ’ ὅποιου τὸ σακὶ βρεθῆ, νὰ
τὸν σκοτώσετε κι’ ὅλοι οἱ ἄλλοι νὰ γίνουν δοῦ-
λοι σας.

“Ἐτσι φώναζαν ὅλοι, γιατί ἤξεραν, πὼς δὲν
εἶχαν κλεμμένο κανένα ποτήρι.

Οἱ ὑπηρέτες τοῦ Ἰωσήφ ξεφόρτωσαν τότε τὰ
σακιά καὶ ἀρχισαν νὰ τ’ ἀνοίγουν, κάνοντας ἔ-
ρευνα στὸ καθένα. Ψάχνοντας τὰ σακιά τοῦ Βε-
νιαμίν, βρῆκαν μέσα τὸ ἀσημένιο ποτήρι. Τ’ ἀ-
δέρφια τοῦ Βενιαμίν ἔμειναν μ’ ἀνοιχτὸ τὸ στό-
μα. Ποῦ νὰ φανταστοῦν πὼς ὁ φρόνιμος Βενια-
μίν θᾶκανε μιὰ τέτια κλεψιά ! Ὁ καημένος ὁ Βε-
νιαμίν ἦταν πιὸ ταραγμένος ἀπ’ ὅλους, γιατί ἤ-
ξερε πὼς δὲν εἶχε κάμει μιὰ τόσο ἀσχημὴ πράξη.

Οἱ ὑπηρέτες ξαναφόρτωσαν τώρα τὰ σακιά,
πῆραν κι’ ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ Ἰακώβ καὶ τὰ γύ-
ρισαν πίσω.

‘Ο Ίωσήφ φανερώνεται στους αδερφούς του

“Όταν ἔφτασαν στὸ παλάτι καὶ ἀντίκρισαν τὸν Ἰωσήφ, γονάτισαν ὅλοι μπροστά του καὶ μὲ δάκρυα παρακαλοῦσαν νὰ μὴν πειράξη τὸ Βενιαμίν.

— Ἀφῆστε τὸν, ἔλεγαν, νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα μας, γιὰ νὰ μὴν πεθάνῃ ὁ γέρος πατέρας μας, καὶ κρατήστε ἐμᾶς ὅλους δούλους.

‘Ο Ἰωσήφ δὲν μπόρεσε πιά τότε νὰ συγκρατηθῆ καὶ τοὺς εἶπε κλαίοντας.

— Μὴ στενοχωριέστε πιά! Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀδερφός σας ὁ Ἰωσήφ, ποὺ μὲ πουλήσατε. ‘Ο Θεὸς δὲ μ’ ἄφησε νὰ χαθῶ. Σᾶς βασάνισα λίγο γιὰ τὸ κακὸ ποὺ μοῦ κάματε. Τώρα ὅμως σᾶς συγχωρῶ ὅλους καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ πῆτε τί κάνει ὁ πατέρας μου.

Ἦταν πολὺ συγκινητικὴ ἡ σκηνὴ ποὺ ἀκολούθησε τὰ λόγια τοῦ Ἰωσήφ.

Ἀγκάλιασε τοὺς ἀδερφοὺς του καὶ τοὺς φιλοῦσε. Τὸν φιλοῦσαν κι' αὐτοὶ μὲ δάκρυα χαρᾶς καὶ μετανιωμοῦ.

Ἔδωσε ἔπειτα στοὺς ἀδερφοὺς του πλούσια δῶρα γιὰ τὸν πατέρα του καὶ τοὺς ἔστειλε στὴν πατρίδα τους, γιὰ νὰ τὸν πάρουν καὶ νὰ τὸν φέρουν στὴν Αἴγυπτο.

6. Ὁ Ἰακώβ στὴν Αἴγυπτο

Χαρούμενοι τώρα οἱ ἀδερφοὶ τοῦ Ἰωσήφ, γύρισαν στὴ Γῆ Χαναάν. Μὲ χαρὰ μεγάλη διηγήθηκαν στὸν πατέρα τους, πὼς ὁ Ἰωσήφ ζῆ καὶ πὼς εἶναι μεγάλος ἄρχοντας τῆς Αἰγύπτου. Τοῦ εἶπαν ἀκόμα πὼς τὸν παρακαλεῖ πολὺ νὰ πάρῃ ὅλη τὴν οἰκογένειά του καὶ νὰ πάῃ στὴν Αἴγυπτο νὰ κατοικήσῃ.

Ὁ Ἰακώβ δὲν τὸ πίστεψε στὴν ἀρχή, μὰ σὰν εἶδε τὰ πλούσια δῶρα, τρελάθηκε ἀπ' τὴ χαρὰ του, γιὰτὶ κατάλαβε πὼς δὲν ἦταν ψέμα ὅτι ζοῦσε ἀκόμα τὸ ἀγαπημένο του παιδί.

Ἐπειτα ἐτοιμάστηκε, πῆρε ὅλη του τὴν οἰκογένεια καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴν Αἴγυπτο.

Ἀμα ἔμαθε ὁ Ἰωσήφ πὼς ἐρχόταν ὁ πατέρας του, ξεκίνησε μὲ βασιλικὸ ἀμάξι καὶ πῆγε καὶ τὸν ὑποδέχτηκε.

Ὁ γερο - Ἰακώβ σφίγγει τώρα στὴν ἀγκυαλιά του τὸ ἀγαπημένο του χαμένο παιδί, ἐνῶ δάκρυα χαρᾶς τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια του.

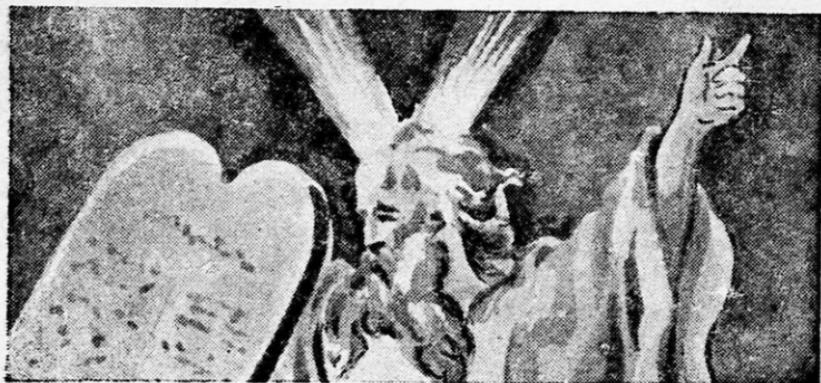
Ὁ Ἰωσήφ τὸν φέρνει μὲ τὸ ἀμάξι στὸ παλάτι καὶ τὸν παρουσιάζει στὸ Φαραῶ.

Ὁ Φαραῶ, γιὰ χατίρι τοῦ Ἰωσήφ, χαρίζει στὸν Ἰακώβ πλούσια μέρη γιὰ νὰ κατοικήσῃ μὲ τὴν οἰκογένειά του. Δέκα ἐφτὰ χρόνια ἔζησε εὐτυχισμένος στὴν Αἴγυπτο ὁ Ἰακώβ, μαζὶ μὲ τὰ παιδιὰ του.

Ὅταν ἐνίωσε τὸ θάνατό του, κάλεσε τὰ

παιδιά του, τὰ εὐλόγησε καὶ τοὺς παράγγειλε νὰ τὸν θάψουν κοντὰ στὸν τάφο τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ Ἰσαάκ.

Πέθανε σὲ ἡλικία 147 χρονῶν. Στὴν Αἴγυπτο πέθαναν κι' ὁ Ἰωσήφ καὶ οἱ ἀδερφοὶ του σὲ βαθιὰ γεράματα, ἀφοῦ ἀπόχτησαν παιδιά κι' ἐγγόνια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'

ΦΥΓΗ ΤΩΝ ΙΣΡΑΗΛΙΤΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ

1. Ὁ Μωυσῆς

Ὅταν πέθαναν ὁ Ἰωσήφ καὶ οἱ ἀδερφοὶ του, οἱ ἀπόγονοὶ τους, πού ὀνομάστηκαν Ἰσραηλίτες, ἄρχισαν νὰ πληθαίνουν πάρα πολύ. Τόσο πολύ, πού οἱ Αἰγύπτιοι ἄρχισαν νὰ φοβοῦνται μήπως γίνουν αὐτοὶ κύριοι τῆς Αἰγύπτου καμιά μέρα.

Γι' αὐτό, ἅμα πέθανε κι' ὁ Φαραῶ πού ἀγαποῦσε τὸν Ἰωσήφ, καὶ τὸν διαδέχτηκε ἄλλος Φαραῶ στὸ θρόνο, ἄρχισε νὰ βασανίζη τοὺς Ἰσραηλίτες.

Πρῶτα τοὺς ἔβαλε βαριές δουλειές νὰ κάνουν, γιὰ νὰ μὴν πληθαίνουν. Μ' αὐτοί, ὅσο δούλευαν, πλήθαιναν πιὸ πολύ.

Τότε πρόσταξε ὁ Φαραῶ νὰ ρίχνουν ὅλα τὰ ἀρσενικὰ παιδιὰ πού θὰ γεννοῦν οἱ Ἰσραηλίτισσες, στὸ Νεῖλο ποταμό.

Καμιά δὲν μποροῦσε νὰ κρατήσῃ τ' ἀγοράκι

της άμα τὸ γεννοῦσε. "Επρεπε νὰ τὸ ρίξη στὸ Νεῖλο, ἀλλιῶς τὴ σκότωναν κι' αὐτὴ καὶ τὸ παιδί της.

Μιά Ἰσραηλίτισσα γέννησε μιὰ μέρα ἕνα πολὺ ὁμορφο ἀγοράκι. Τὸ λυπήθηκε νὰ τὸ ρίξη στὸν ποταμὸ καὶ τὸ ἔκρυβε στὸ σπίτι της τρεῖς μῆνες.

Μὰ ὅσο μεγάλωνε τὸ παιδί, τόσο μεγάλωνε καὶ ὁ κίνδυνος νὰ τὸ ἀνακαλύψουν. Γι' αὐτὸ φοβήθηκε ἡ Ἰσραηλίτισσα κι' ἔκαμε ἕνα κασελάκι καὶ τὸ ἔβαλε μέσα. Τὸ ἄλειψε μὲ πίσσα, γιὰ νὰ μὴν μπαίνει τὸ νερό, καὶ τῶδωσε στὴν κόρη της νὰ τὸ πάη στὸ Νεῖλο ποταμὸ. Ἐκείνη πῆγε καὶ τῶβαλε στὴν ἀκροποταμιὰ τοῦ Νεῖλου κι' ἔπειτα κρύφτηκε νὰ δῆ τί θὰ ἀπογίνει.

Σὲ λίγο, κατέβηκε ἡ κόρη τοῦ Φαραῶ μὲ τὶς δοῦλες της στὸν ποταμὸ, νὰ λουστῆ. Εἶδε τὸ κασελάκι, ἄκουσε καὶ τὶς φωνές τοῦ παιδιοῦ καὶ τῶβγαλε ἀπ' τὸ νερό.

Εἶδε τότε μέσα στὸ κασελάκι ἕνα παιδάκι πολὺ ὁμορφο.

Τὸ λυπήθηκε, τόσο ὁμορφο, νὰ πεθάνη, κι' εἶπε στὶς δοῦλες της νὰ τὸ πάρουν στὸ παλάτι.

"Ετρεξε τότε ἡ ἀδερφή του, πού ἦταν ἀκόμα κρυμμένη, καὶ τοὺς ρώτησε ἂν θέλουν παραμάννα, πού ξέρει μιὰ, νὰ τὴ στείλῃ. Ἡ βασιλοπούλα, πού ἀποφάσισε ν' ἀναθρέψῃ τὸ ὁμορφο παιδάκι, πῆρε γιὰ παραμάννα τοῦ παιδιοῦ, χωρὶς νὰ τὸ ξέρη, τὴν ἴδια τὴ μάνα του, πού τὸ ἔτρεφε ὡς τρία χρόνια.

Κατόπι τὸ ἀνάθρεψε μόνη της ἡ βασιλοπούλα καὶ τὸ ὀνόμασε Μωυσῆ, πού σημαίνει : « σωσμένος ἀπὸ τὸ νερό ».

2. Ὁ Μωυσῆς φεύγει ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο

Ὁ Μωυσῆς μεγάλωνε στὸ παλάτι τοῦ Φα-

ραώ. Μὰ ἂν ὁ ἴδιος ζοῦσε τόσο καλά μέσα κεῖ, ὅμως δὲ λησμόνησε ποτὲ τοὺς συμπατριῶτες του τοὺς Ἰσραηλίτες. Στενοχωριόταν πολὺ ὅσο ἔβλεπε καὶ τοὺς βασάνιζαν οἱ Αἰγύπτιοι. Μιὰ μέρα, εἶδε ἕναν Αἰγύπτιο νὰ δέρνη χωρὶς αἰτία ἕναν Ἰσραηλίτη. Προσπάθησε νὰ τοὺς συμφιλιώσῃ. Μὰ σὰν εἶδε πὼς δὲν μπορούσε, σκότωσε τὸν Αἰγύπτιο. Τὸ πρᾶμα μαθεύτηκε, καὶ γιὰ νὰ μὴν τιμωρηθῇ, ἔφυγε καὶ πῆγε στὴ Γῆ Μαδιάμ.

Ἐκεῖ ἔγινε ὑπηρέτης στὸν ἱερέα Ἰοθὼρ καὶ ἔβοσκε τὰ κοπάδια του. Ἐπειδὴ φάνηκε καλὸς καὶ πιστός, τοῦ ἔδωκε γυναίκα ὁ Ἰοθὼρ τὴν κόρη του Σεφώρα.

Μιὰ μέρα, ἐκεῖ πού ἔβοσκε τὰ πρόβατα τοῦ πεθεροῦ του, ἄκουσε μέσα ἀπὸ τὸ βᾶτο μιὰ φωνὴ νὰ τοῦ λέῃ :

— Μωυσῆ, Μωυσῆ! Εἶμαι ὁ Θεὸς τῶν πατέρων σου, τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαάκ καὶ τοῦ Ἰακώβ. Εἶδα τὰ βᾶσανα πού ὑποφέρουν οἱ ὁμόφυλοί σου ἀπὸ τοὺς Αἰγύπτιους καὶ τοὺς λυπᾶμαι πολὺ. Γι' αὐτό, ἦρθα νὰ σὲ στείλω νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃς. Νὰ πῆς στὸ Φαραώ νὰ τοὺς ἀφήσῃ ἐλεύθερους νὰ φύγουν.

Ὁ Μωυσῆς δισταζε, γιατί ἦταν βραδύγλωσσος, μὰ ὁ Θεὸς τοῦ εἶπε :

— Μὴ διστάζῃς, θὰ ἔχῃς βοηθὸ καὶ τὸν ἀδερφό σου τὸν Ἀαρών.

Ὁ Μωυσῆς βρῆκε ἀμέσως τὸν Ἀαρών καὶ τοῦ εἶπε ὅσα εἶδε καὶ ἄκουσε.

3. Οἱ δέκα πληγές τοῦ Φαραώ

Γιὰ νὰ γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ξεκίνησαν ὁ Μωυσῆς μὲ τὸν Ἀαρών καὶ πῆγαν στὴν Αἴγυπτο. Πῆγαν ἴσια στὸ Φαραώ καὶ τοῦ εἶπαν :

— Ὁ Θεὸς μᾶς ἔστειλε νὰ σοῦ ποῦμε ν' ἀφή-

σης ἐλεύθερους τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ φύγουν γιὰ τὴν πατρίδα τους.

Μὰ ὁ Φαραὼ ὄχι μονάχα δὲν τὸ δέχτηκε αὐτό, παρὰ ἔδωσε διαταγὴ νὰ τοὺς βασανίσουν ἀκόμα πιὸ πολὺ.

Ὁ Μωσῆς μὲ τὸν Ἀαρὼν πῆγαν κι' ἄλλη φορὰ κι' εἶπαν στὸ Φαραὼ πὼς, ἂν δὲν ἀφήσῃ τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ φύγουν, θὰ τιμωρηθῆ. Μὰ αὐτὸς πάλι δὲν ἄκουσε.

Τότε ὁ Θεὸς θύμωσε κι' ἔστειλε στοὺς Αἰγύπτιους δέκα μεγάλες τιμωρίες ποὺ ὀνομάστηκαν **πληγές τοῦ Φαραὼ.**

Καὶ οἱ δέκα ἦταν μεγάλες καὶ φοβερές· μὰ ἡ τελευταία ἦταν πιὸ φοβερὴ ἀπὸ τίς ἄλλες.

Σὲ μιὰ νύχτα, πέθαναν ὅλα τὰ πρωτότοκα ἀρσενικά παιδιὰ τῶν Αἰγυπτίων, ἐνῶ ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν δὲν ἔπαθε κανένα τίποτα.

Ἄμα εἶδε ὁ Φαραὼ αὐτὴ τὴ φοβερὴ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ, ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ φύγουν οἱ Ἰσραηλίτες.

Τότε, μὲ τὴ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ, ἔσφαξε κάθε οἰκογένεια ἀπὸ ἓνα ἀρνὶ καὶ τὸ ἔφαγαν μὲ ἄζυμους ἄρτους (χωρὶς προζύμι) κι' ἔπειτα ἔφυγαν.

Τὴν ἡμέρα αὐτὴ, ποὺ σώθηκαν οἱ Ἰσραηλίτες ἀπὸ τοὺς Αἰγύπτιους, τὴ γιορτάζουν ἀκόμα καὶ σήμερα (Ἰουδαϊκὸ Πάσχα). Τότε σφάζουν κάθε χρόνο ἓνα ἀρνὶ καὶ τὸ τρῶνε πάλι μὲ ἄζυμους ἄρτους. Αὐτὴ εἶναι ἡ πιὸ μεγάλη γιορτὴ τῶν Ἑβραίων.

4. Οἱ Ἰσραηλίτες περνοῦν τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα

Οἱ Ἰσραηλίτες ποὺ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο ἦταν ἑξακόσιες χιλιάδες μόνο οἱ ἄντρες, ἐκτὸς ἀπὸ τίς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ. Προχωροῦσαν μέρα καὶ νύχτα γιὰ τὴ Γῆ Χαναάν. Τὴν ἡμέρα τοὺς σκίαζε ἓνα σύννεφο καὶ τὴ νύχτα τοὺς ὀδηγοῦσε μιὰ στήλη φωτεινὴ.

Μόλις ἔφυγαν οἱ Ἰσραηλίτες ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, ὁ Φαραὼ μετάνιωσε πὺ τὸς ἄφησε, γιὰτὶ μὲ τὴ φυγὴ τὸς ἔχασε τὰ ἐργατικὰ χέρια πὺ τὸς δούλευαν.

Γι' αὐτό, μάζεψε πολὺ στρατὸ καὶ ἄρχισε νὰ τὸς κυνηγᾷ, γιὰ νὰ τὸς γυρίση πίσω.

Ἦταν πιά κοντὰ στὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα οἱ Ἰσραηλίτες, ὅταν τὸς ἔφτασε ὁ στρατὸς τὸς Φαραῶ.

Ὁ Μωυσῆς, μπροστὰ στὸ μεγάλο αὐτὸ κίνδυνο, νὰ γυρίσουν πίσω οἱ Ἰσραηλίτες, ζήτησε τὴ βοήθεια τὸς Θεοῦ. Κι' ὁ Θεὸς ἄκουσε τὴν παράκλησή του. Φώτισε τὸ Μωυσῆ καὶ χτύπησε μὲ τὸ ραβδί του τὴ θάλασσα. Ἀμέσως χωρίστηκε στὰ δυὸ ἡ θάλασσα καὶ φάνηκε ἡ στεριά. Μπῆκαν μέσα οἱ Ἰσραηλίτες καὶ προχώρησαν στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς θάλασσας. Πέρασαν χωρὶς νὰ βραχοῦν οὔτε τὰ πόδια τὸς.

Οἱ Αἰγύπτιοι, βρίσκοντάς τὴ θάλασσα ἀνοιχτή, μπῆκαν κι' αὐτοὶ ἀμέσως μέσα καὶ κυνηγοῦσαν τὸς Ἰσραηλίτες. Ὁ Μωυσῆς ὅμως, μόλις οἱ Ἰσραηλίτες πέρασαν τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα, ἔστρεψε πάλι τὸ νοῦ τὸς Θεὸ καὶ ζήτησε τὴ βοήθειά του. Κατόπι σήκωσε τὸ ραβδί του καὶ χτύπησε πάλι τὰ νερά. Ἡ θάλασσα ἐνώθηκε καὶ ἔπνιξε ὅλους τὸς Αἰγύπτιους. Ἔτσι, γλίτωσαν γιὰ πάντα οἱ Ἰσραηλίτες ἀπὸ τὸς Αἰγύπτιους. Γονάτισαν τότε καὶ δόξασαν τὸ Θεὸ γιὰ τὴ σωτηρία τὸς.

5. Οἱ Ἰσραηλίτες στὴν ἔρημο

Πέρα ἀπὸ τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα βρισκόταν μιὰ πολὺ μεγάλη ἔρημος, πὺ ἔπρεπε νὰ τὴν περάσουν οἱ Ἰσραηλίτες γιὰ νὰ πᾶνε στὴ Γῆ Χαναάν.

Ὅταν ἔφτασαν στὴν ἔρημο αὐτὴ, τὸς τελεί-

ωσαν οί τροφές τους. Πολλοί τότε ἄρχισαν νὰ βαρυκομοῦν καὶ νὰ παραπονιοῦνται στὸ Μωυσῆ πού τοὺς πῆρε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

Μερικοὶ μάλιστα ἤθελαν νὰ γυρίσουν πίσω.

Ὁ Μωϋσῆς παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ τοὺς βοηθήσῃ. Κι' ὁ Θεὸς τοὺς ἔστειλε ἄφθονα ὀρτύκια καὶ μιὰ πολὺ νόστιμη καὶ γλυκιὰ οὐσία ἀπὸ τὸν οὐρανό, τὸ μάνα, πού ἔμοιαζε σὰν ψωμί. Μὲ τὸ μάνα καὶ μὲ τὰ ὀρτύκια οἱ Ἰσραηλίτες ἔζησαν πολὺ καλὰ στὴν ἔρημο.

Σὲ λίγο ὅμως, τελείωσε τὸ νερό τους. Οἱ Ἰσραηλίτες διψοῦσαν καὶ ὑπόφεραν πολὺ. Προχώρησαν, ἴσως βροῦν κάπου νερό. Μὰ νερὸ δὲν ὑπῆρχε στὴν ἔρημο. Ἄρχισαν πάλι οἱ φωνές καὶ τὰ παράπονα κατὰ τοῦ Μωϋσῆ, πού τοὺς πῆρε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

Ὁ Μωυσῆς, πού ἦταν πάντα πιστὸς στὸ Θεό, δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του. Ζήτησε τὴ βοήθειά του γιὰ νὰ γλιτώσουν κι' ἀπὸ τὸ νῆο αὐτὸ μαρτύριο τῆς δίψας.

Ὁ Θεὸς τὸν ἔστειλε στὸ ὄρος Χωρήβ. Ἐκεῖ χτύπησε μὲ τὸ ραβδί του πάνω σ' ἓνα βράχο τρεῖς φορές. Ἀμέσως ἔτρεξε νερὸ καθαρὸ καὶ ξεδίψασαν ὅλοι.

Μὰ καὶ ἄλλα βάσανα πέρασαν οἱ Ἰσραηλίτες στὴν ἔρημο. Οἱ γειτονικοὶ λαοὶ τοὺς ἔκαναν πόλεμο, μ' αὐτοί, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, τοὺς νικοῦσαν. Ἔτσι, μὲ βάσανα καὶ κινδύνους, προχωροῦσαν πρὸς τὴ Γῆ Χαναάν.

6. Οἱ δέκα ἐντολές

Ἔτσι προχωρώντας οἱ Ἰσραηλίτες, ἔφτασαν στοὺς πρόποδες τοῦ ὄρους Σινά. Εἶχαν περάσει τρεῖς μῆνες ἀπὸ τότε πού ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

Ὅταν ἔφτασαν στὸ βουνὸ αὐτό, ἀνέβηκε ὁ

Ὁ Μωσῆς

Μωυσῆς στήν κορυφή του νά προσευχηθῆ. Ἐκεῖ τοῦ παρουσιάστηκε ὁ Θεός καί τοῦ μίλησε, λέγοντάς του πῶς ἔπρεπε οἱ Ἰσραηλίτες νά μείνουν πιστοί σ' αὐτόν.

Ὁ Μωυσῆς κατέβηκε τότε, βρῆκε τοὺς Ἰσραηλίτες καί τοὺς εἶπε ὅσα τοῦ εἶπε ὁ Θεός. Τοὺς συμβούλεψε νά εἶναι πιστοί στοῦ Θεοῦ, ἂν θέλουν νά τοὺς ἔχη στήν προστασία του. Τοὺς εἶπε ἀκόμα, πῶς ὁ Θεός θά τοὺς δώσῃ τὸ Νόμο του κι' αὐτοὶ πρέπει νά τὸν κρατοῦν αὐτὸ τὸ νόμο καί νά τὸν σέβωνται.

Οἱ Ἰσραηλίτες ὑποσχέθηκαν πῶς θά κάνουν ὅλα ὅσα τοὺς παράγγειλε ὁ Θεός.

Τοὺς συμβούλεψε τότε ὁ Μωυσῆς νά νηστεύουν τρεῖς μέρες, νά καθαριστοῦν ψυχικὰ καί σωματικὰ, γιὰ νά τοὺς φέρῃ τὸ Νόμο τοῦ Θεοῦ.

Τὴν τρίτη μέρα, σκοτείνιασε ξαφνικὰ τὸ βουνό. Ἐνα σύννεφο κατέβηκε καί τὸ σκέπασε. Βροντὲς καί ἀστραπές, φωνὲς καί σάλπιγγες ἀκούονταν ἀπάνω στοῦ βουνό.

Οἱ Ἰσραηλίτες ἄρχισαν νά φοβοῦνται πολύ. Ὁ Μωυσῆς τοὺς ὀδήγησε στὰ πλάγια τοῦ βουνοῦ κι' αὐτὸς ἀνέβηκε στήν κορυφή του.

Ἐστερα ἀπὸ κάμποσες ὥρες, κατέβηκε βαστάζοντας δυὸ πέτρινες πλάκες. Ἀπάνω σ' αὐτὲς ἦταν γραμμένες οἱ δέκα διαταγές, ποὺ ἔδινε ὁ Θεός στοὺς Ἰσραηλίτες. Αὐτὲς ὀνομάστηκαν Δέκα ἐντολές ἢ Νόμος τοῦ Μωυσῆ.

Οἱ δέκα ἐντολές, ποὺ ἔπρεπε νά τηροῦν οἱ Ἰσραηλίτες, ἦταν οἱ παρακάτω :

1) Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος ὁ Θεός σου, ποὺ σ' ἔβγαλα ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Δὲν πρέπει νά λατρεύῃς ἄλλο Θεό.

2) Νά μὴν προσκυνᾷς τὰ εἰδῶλα, οὔτε ὅσα εἶναι πάνω στὸν οὐρανό, οὔτε ὅσα εἶναι κάτω στὴ γῆ, οὔτε ὅσα εἶναι στὰ νερά κάτω ἀπὸ τὴ γῆ.

3) Νά μὴν ὀρκίζεσαι στοῦ ὀνομα τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸ παραμικρό.

4) Ἐξι μέρες νὰ ἐργάζεσαι καὶ τὴν ἑβδόμη μέρα νὰ τὴν ἀφιερῶνῃς στὸ Θεό.

5) Νὰ τιμᾷς καὶ νὰ σέβεσαι τοὺς γονεῖς σου, γιὰ νὰ εἶσαι εὐτυχισμένος καὶ νὰ ζήσης πολλὰ χρόνια.

6) Νὰ μὴ σηκώσης ποτὲ τὸ χέρι σου γιὰ νὰ σκοτώσης ἄλλον ἄνθρωπο.

7) Νὰ μὴν προσβάλης τὴν ὑπόληψη ἄλλου ἀνθρώπου.

8) Νὰ μὴν κλέψῃς.

9) Νὰ μὴ ψευτομαρτυρᾷς γιὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

10) Νὰ μὴ θέλῃς τὰ ξένα πράγματα.

Τὶς πλάκες ποὺ εἶχαν τὶς δέκα ἐντολές τὶς ἔβαλαν οἱ Ἰσραηλίτες μέσα σ' ἓνα κιβώτιο, ποὺ τὸ κρατοῦσαν, ὅπου πήγαιναν. Τὸ κιβώτιο αὐτὸ τὸ ὀνόμασαν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης.

7. Ὁ θάνατος τοῦ Μωυσῆ

Οἱ Ἰσραηλίτες ἔμειναν γύρω ἀπὸ τὸ Σινὰ ἓνα χρόνο. Κατόπι προχώρησαν καὶ ἔφτασαν κοντὰ στὴ Γῆ Χαναάν.

Ὁ Μωυσῆς ἔστειλε τότε μερικοὺς ἄντρες μὲ ἀρχηγὸ τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ γιὰ νὰ ἰδοῦν τί χώρα ἦταν ἡ Χαναάν. Οἱ ἄντρες πῆγαν καὶ γύρισαν κρατώντας ωραίους καρπούς, ποὺ ἔδειχναν πὼς ἡ χώρα ἦταν εὐφορη.

— Ἡ χώρα αὐτὴ, εἶπαν οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Μωυσῆ, εἶναι ωραία καὶ εὐφορη, μὰ οἱ πολίτιες τῆς ἔχουν ψηλὰ φρούρια καὶ δὲ θὰ μᾶς δεχτοῦν εὐκόλῃ οἱ κάτοικοι.

Οἱ Ἰσραηλίτες ἄρχισαν νὰ βαρυγομοῦν κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ κατὰ τοῦ Μωυσῆ.

Μερικοὶ μάλιστα θέλησαν νὰ πετροβολήσουν τὸ Μωυσῆ καὶ τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ. Ὁ Θεός, βλέποντας τὴν ἀπιστία καὶ τὴν ἀχαριστία τῶν Ἰσραηλιτῶν, ἀποφάσισε νὰ τοὺς τιμωρήσῃ. Εἶπε λοιπὸν στὸ Μωυσῆ, πὼς θὰ περιπλανιῶνται σαράντα χρόνια στὴν ἔρημο καὶ πὼς, ὅσοι εἶναι ἀπὸ 20 χρόνων καὶ πάνω, θὰ πεθάνουν ὅλοι στὴν ἔρημο χωρὶς νὰ δοῦν τὴ Γῆ Χαναάν.

Κι' ὁ ἴδιος ὁ Μωυσῆς πέθανε χωρὶς ν' ἀξιωθῆ νὰ τῆ δῆ.

Ὅταν ἐνίωσε τὸ θάνατό του, ἀνέβηκε σὲ ψηλὸ βουνό. Ἀπὸ κεῖ ἀντίκρισε τὴ Γῆ Χαναάν. Κατέβηκε κατόπιν ἀπὸ τὸ βουνό, κάλεσε τοὺς Ἰσραηλίτες, τοὺς εὐλόγησε καὶ τοὺς εἶπε :

— Ἐγὼ πεθαίνω. Νὰ εἴστε πιστοὶ στὸ Θεό. Ὁ Θεὸς σᾶς ἀγαπᾷ καὶ σᾶς προστατεύει. Σὲ λίγο, θὰ σᾶς βοηθήσῃ νὰ μπῆτε στὴ Γῆ Χαναάν. Γιὰ ἀρχηγό σας θὰ ἔχετε τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ. Αὐτὸς θὰ σᾶς ὀδηγήσῃ σίγουρα καὶ θὰ νικήσῃ ὅλους τοὺς ἐχθροὺς μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

Μόλις εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, πέθανε, σὲ ἡλικία 120 χρονῶν. Οἱ Ἰσραηλίτες πένθησαν γιὰ τὸ θάνατό του σαράντα μέρες.

8. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ

Ἄμα πέρασαν οἱ σαράντα μέρες ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Μωυσῆ, ξεκίνησαν οἱ Ἰσραηλίτες γιὰ τὴ Γῆ Χαναάν, ἔχοντας ἀρχηγὸ τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ. Μπροστὰ πῆγαιναν οἱ ἱερεῖς κρατώντας τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης. Κατόπιν ἔρχονταν ὁ ἀρχηγός τους καὶ πίσω ἀπ' αὐτὸν ὅλος ὁ λαός.

Ἐφτασαν ἔτσι στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ καὶ τὸν πέρασαν χωρὶς νὰ βραχοῦν τὰ πόδια τους, ὅπως πέρασαν ἄλλοτε τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα.

Ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη ποταμὸ πῆγαν στὴν πόλη Ἰεριχώ καὶ τὴν πολιορκήσαν.

Πολεμοῦσαν ἕξι μέρες, μὰ δὲν μπορούσαν νὰ τὴν κυριέψουν. Τὴν ἑβδόμη μέρα, κατὰ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ, πῆραν τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης καὶ τὴ γύρισαν ἑπτὰ φορές γύρω ἀπὸ τὴν πόλη μὲ φωνές καὶ προσευχές. Τὰ τεῖχη ἔπεσαν τότε μόνα τους καὶ οἱ Ἰσραηλίτες μπῆκαν στὴν πόλη. Ἀπὸ κεῖ προχώρησαν καὶ ἔφτασαν στὴν πόλη Γαβαὼν καὶ τὴν πολιορκήσαν. Ἐπειδὴ κόντευε νὰ

βραδιάση και δὲν τὴν εἶχαν κυριέψει, ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ προσευχήθηκε στὸ Θεὸ καὶ κατόπιν πρόσταξε τὸν ἥλιο καὶ τὸ φεγγάρι νὰ σταθοῦν. Ὁ ἥλιος καὶ τὸ φεγγάρι σταμάτησαν, ὥσπου κυριέψαν καὶ τὴν πόλη Γαβαών.

Ἔτσι, σιγὰ - σιγὰ, κυριέψαν ὅλη τὴ Γῆ Χαναάν. Ἀμα τὴν πῆραν ὅλη, τὴ μοίρασε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ σὲ δώδεκα κομμάτια καὶ ἔδωσε ἕνα κομμάτι σὲ κάθε φυλὴ τῶν Ἰσραηλιτῶν. Κι' ἔτσι, ξαναγύρισαν πάλι οἱ Ἰσραηλίτες στὴν πατρίδα τους καὶ ἔμειναν ἐκεῖ γιὰ πάντα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ'

ΚΡΙΤΕΣ

1. Τι ἦταν οἱ Κριτές

Ὅταν ἐγκαταστάθηκαν οἱ Ἰσραηλίτες στή Γῆ Χαναάν, ὕστερα ἀπό λίγον καιρό, πέθανε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ. Ὑστερα ἀπό τὸ θάνατό του, οἱ Ἰσραηλίτες δὲν ἔμειναν πιστοὶ στὸ Θεό. Σχετίστηκαν μὲ τοὺς λαοὺς ποὺ κατοικοῦσαν στή Χαναάν, λησμόνησαν τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ λάτρευαν τὰ εἰδῶλα. Ὁ Θεὸς τοὺς τιμώρησε γιὰ τὴν ἀπιστία τους ἀφήνοντας βάρβαρους λαοὺς νὰ τοὺς ὑποδουλώνουν.

Τότε μετανόησαν καὶ ζητοῦσαν πάλι τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Θεὸς τοὺς συγχωροῦσε καὶ τοὺς ἔστειλε ἄντρες ἰκανοὺς καὶ τοὺς ἐλευθέρωναν. Αὐτοὶ οἱ ἄντρες ἦταν κατόπιν οἱ δικαστὲς τους καὶ οἱ ὁδηγοὶ τους. Τοὺς ἔλεγαν Κριτές. Οἱ σπουδαιότεροι Κριτές ἦσαν ὁ Γεδεών, ὁ Σαμψών, ὁ Ἥλι καὶ ὁ Σαμουήλ.

2. Ὁ Γεδεών

Κάποτε οἱ Ἰσραηλίτες εἶχαν λησμονήσει τὸν ἀληθινὸ Θεό. Ὁ Θεὸς τοὺς ἄφησε ἀπροστάτευτους καὶ τοὺς ὑποδούλωσε ἕνας λαός, οἱ Μαδιανίτες.

Μὲ τοὺς Μαδιανίτες ὑπόφεραν πολλὰ οἱ Ἰσραηλίτες. Τοὺς κατάστρεψαν τὰ χωράφια τους, τοὺς ἄρπαξαν τὰ ζῶα τους καὶ τοὺς βασάνισαν πολὺ.

Τότε μετάνιωσαν, καὶ ὁ Θεὸς τοὺς ἔστειλε ἕναν ἱκανὸ ἄντρα, τὸν Γεδεών. Αὐτὸς τοὺς ἐλευθέρωσε ἀπὸ τοὺς Μαδιανίτες μὲ τὸν ἐξῆς τρόπο:

Διάλεξε τριακόσιους ἄντρες, τοὺς πιὸ καλοὺς, καὶ τοὺς μοίρασε σὲ τρία μέρη. Στὸν καθένα ἀπ' αὐτοὺς ἔδωσε μιὰ σάλπιγγα, μιὰ σάμνα καὶ μιὰ λαμπάδα ἀναμμένη.

Ἄμα νύχτωσε, καὶ κοιμήθηκε ὁ στρατὸς τῶν Μαδιανιτῶν, πῆγαν οἱ τριακόσιοι ἄντρες ἀπὸ τρία μέρη καὶ περικύκλωσαν τὸν ἐχθρικό στρατό.

Ἔσπασαν τότε ὅλοι τὶς στάμνες τους, ὕψωσαν τὶς λαμπάδες καὶ βάρεσαν τὶς σάλπιγγες.

Ὁ στρατὸς τῶν Μαδιανιτῶν ἄκουσε τὸ θόρυβο καὶ ξύπνησε τρομαγμένος. Εἶδαν τὶς ἀναμμένες λαμπάδες καὶ δὲν ἤξεραν τί ἦταν. Φοβήθηκαν πολὺ κι' ἔτρεξαν νὰ φύγουν. Μὰ ὁ στρατὸς τῶν Ἰσραηλιτῶν τοὺς κυνήγησε καὶ τοὺς κατάστρεψε. Ἔτσι, ἐλευθερώθηκαν οἱ Ἰσραηλίτες ἀπὸ τοὺς Μαδιανίτες.

3. Ὁ Σαμψών

Ὅταν ἐλευθερώθηκαν οἱ Ἰσραηλίτες ἀπὸ τοὺς Μαδιανίτες, ἔμειναν γιὰ λίγον καιρὸ πιστοὶ στὸ Θεό. Μὰ σὰν πέρασαν πάλι κάμποσα χρόνια, τὸν λησμόνησαν.

Γιὰ νὰ τοὺς τιμωρήσῃ, ὁ Θεὸς ἄφησε πάλι

Ὁ Σαμψὼν πνίγει τὸ λιοντάρι

τοὺς Φιλισταίους, ἓνα λαὸ γειτονικό, καὶ τοὺς ὑποδούλωσαν.

Σαράντα χρόνια ἦταν ὑποδουλωμένοι οἱ Ἰσραηλίτες καὶ πολλὰ ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς Φιλισταίους.

Τότε πάλι μετάνιωσαν καὶ παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ.

Βρέθηκε τότε ἓνα πολὺ δυνατὸ παλικάρι, ὁ Σαμψὼν.

Τῆ δύναμή του τὴ χρωστοῦσε στὰ μαλλιά του. Ὅσο πιὸ μακριὰ μαλλιά εἶχε, τόσο πιὸ μεγάλη ἦταν ἡ δύναμή του. Ἦταν παιδί ἀκόμα, ὅταν ἔπνιξε ἓνα λιοντάρι.

Ὁ Σαμψὼν πείραζε πολὺ τοὺς Φιλισταίους. Σὲ μιὰ μάχη ὅμως, οἱ Φιλισταῖοι κατάφεραν καὶ τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν ἔβαλαν φυλακή. Μὰ ὁ Σαμψὼν ἔσπασε τὶς πόρτες τῆς φυλακῆς κι' ἔφυγε.

Οἱ Φιλισταῖοι ἔστειλαν τότε στὸ Σαμψὼν μιὰ

Ὁ Σαμψὼν καὶ ἡ Δαλιδᾶ

πανούργα γυναίκα, τὴ Δαλιδᾶ. Αὐτὴ ἔμαθε πῶς τὴ μεγάλη του δύναμη τὴ χρωστοῦσε ὁ Σαμψὼν στὰ μακριὰ μαλλιά του. Οἱ Φιλισταῖοι τῆς ἔδωσαν πολλὰ χρήματα καὶ πῆγε τὴν ὥρα πού κοιμόταν καὶ τοῦ ἔκοψε τὰ μαλλιά.

Ὁ Σαμψὼν ἔχασε ἀμέσως τὴ δύναμή του. Οἱ Φιλισταῖοι τὸν ἔπιασαν, τὸν τύφλωσαν καὶ τὸν ἔβαλαν φυλακῆ.

Μιά μέρα, οἱ Φιλισταῖοι εἶχαν γιορτὴ μεγάλη. Ἔφεραν καὶ τὸ Σαμψὼν στὸ νὰό τους καὶ τὸν ἔβαλαν ἀνάμεσα σὲ δυὸ κολόνες. Ἄρχισαν τότε νὰ τὸν κοροϊδεύουν καὶ νὰ γελοῦν.

Μὰ στὸ μεταξύ, τὰ μαλλιά τοῦ Σαμψὼν εἶχαν μεγαλώσει καὶ ἀπόχτησε πάλι τὴ δύναμή του.

Στενοχωρέθηκε πολὺ ἀπὸ τὶς κοροϊδίες. Γι' αὐτὸ, ἀγκάλιασε τὶς δυὸ κολόνες πού κρατοῦσαν τὴ στέγη. Τὶς τράνταξε δυνατὰ καὶ εἶπε:

—“Ας πεθάνω μαζί με τούς ἐχθρούς μου!

Ἡ στέγη ἔπεσε ἀμέσως καὶ σκότωσε τρεῖς χιλιάδες Φιλισταίους καὶ τὸ Σαμψὼν μαζί.

4. Ὁ Ἡλὶ

Ὁ Ἡλὶ ἦταν ἀρχιερέας τῶν Ἰσραηλιτῶν, καλὸς καὶ εὐσεβής. Ἄμα πέθανε ὁ Σαμψὼν, ἔγινε αὐτὸς κριτὴς τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Ὁ Ἡλὶ εἶχε δυὸ παιδιά. Μὰ ὅσο καλὸς καὶ εὐσεβής ἦταν αὐτός, τόσο κακὰ ἦταν τὰ παιδιά του. Ἐκαναν πολλές ἀμαρτίες. Ἀκόμα καὶ στὸ ναὸ ἔμπαιναν καὶ ἔκλεβαν τοὺς ἄρτους ποὺ πῆγαινε ὁ λαός.

Ὁ Θεὸς εἶπε στὸν Ἡλὶ νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν του, γιὰτὶ θὰ τιμωρηθῆ. Μὰ ὁ Ἡλὶ δὲν μπορούσε νὰ κάμῃ τίποτα, γιὰτὶ τὰ παιδιά του ἦταν ἀπὸ φυσικοῦ τοὺς κακὰ.

Ὁ Θεὸς τότε τιμώρησε κι' αὐτὸν καὶ τὰ παιδιά του.

Κάποτε οἱ Ἰσραηλίτες εἶχαν πόλεμο μὲ τοὺς Φιλισταίους. Πῆγαν καὶ οἱ γιοὶ τοῦ Ἡλὶ μαζί στὸν πόλεμο. Κρατοῦσαν καὶ τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης.

Μὰ οἱ Φιλισταῖοι τοὺς νίκησαν. Σκότωσαν τοὺς δυὸ γιούς τοῦ Ἡλὶ καὶ τοὺς πῆραν καὶ τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης. Ὁ Ἡλὶ, ἅμα ἔμαθε τὸ μεγάλο αὐτὸ κακό, ζαλίστηκε, ἔπεσε ἀπὸ τὸ θρόνο του κι' ἔμεινε νεκρός.

5. Ὁ Σαμουὴλ

Ὁ Σαμουὴλ ἦταν ἓνας καλὸς καὶ εὐσεβής Ἰσραηλίτης. Ἦταν ἀφιερωμένος στὴν ὑπηρεσία τῆς ἐκκλησίας καὶ ὁ Ἡλὶ τὸν ἀγαποῦσε καὶ τὸν προστάτευε. Γιὰ τὴν ἀνατροφή του εἶχε φροντίσει αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Ἡλὶ, γι' αὐτὸ ἔγινε καὶ τόσο εὐσεβής.

“Αμα πέθανε ὁ Ἡλί, γίνηκε κριτῆς ὁ Σαμουήλ.

Αὐτὸς κάλεσε ἀμέσως τοὺς Ἰσραηλίτες καὶ τοὺς εἶπε νὰ μετανιώσουν γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ ὁ Θεὸς νὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τοὺς Φιλισταίους.

Οἱ Ἰσραηλίτες ἄκουσαν τὰ λόγια τοῦ Σαμουήλ. Μετάνιωσαν καὶ παρακάλεσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς βοηθήσῃ.

Ὁ Σαμουήλ τότε πῆρε τοὺς Ἰσραηλίτες καὶ χτύπησε τοὺς Φιλισταίους. Τοὺς νίκησε καὶ πῆρε πίσω καὶ τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης.

Οἱ Φιλισταῖοι δὲν τόλμησαν ποτὲ πιά νὰ ἐνοχλήσουν τοὺς Ἰσραηλίτες. Καὶ οἱ Ἰσραηλίτες ζοῦσαν καλὰ καὶ εἰρηνικά.

Ὁ Σαμουήλ ἦταν κριτῆς τῶν Ἰσραηλιτῶν εἴκοσι ὀλόκληρα χρόνια. Σ’ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἀγαποῦσε πολὺ τὸ Θεὸ καὶ συμβούλευε τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ τὸν ἀγαποῦν κι’ αὐτοί.

Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἔκαμε πολλὰ καλά σ’ ὅλη τὴ χώρα.

Ὁ Σαμουήλ ἦταν ὁ τελευταῖος κριτῆς τῶν Ἰσραηλιτῶν.

6. Ἱστορία τῆς Ρουθ

Τὴν ἐποχὴ πού ζοῦσαν οἱ Κριτές, ἔπεσε μεγάλη πείνα στὴ Γῆ Χαναάν. Ἡ γῆ δὲ γεννοῦσε κι’ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἤξεραν τί νὰ κάνουν. Πολλοὶ ἀναγκάστηκαν νὰ φύγουν σ’ ἄλλες χῶρες γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ζήσουν.

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, ζοῦσε στὴ Βηθλεὲμ κάποιος καλὸς ἄνθρωπος, ὁ Ἐλιμέλεχ, μὲ τὴ γυναῖκα του Νωεμίν καὶ τοὺς δυὸ γιούς του.

Ὁ Ἐλιμέλεχ ἔφυγε καὶ αὐτός. Πῆρε τὴν οἰκογένειά του καὶ πῆγε στὴ χώρα τῶν Μωαβιτῶν. Ἐκεῖ παντρεύτηκαν οἱ γιοί του καὶ πῆραν Μωαβίτισσες γυναῖκες. Ὁ ἓνας πῆρε τὴν Ὀρφά καὶ ὁ ἄλλος τὴ Ρουθ.

Ἡ Ρουθ μαζεύει στάχνα

Μὰ σὲ λίγον καιρὸ, πέθανε -καὶ ὁ Ἐλιμέλεχ καὶ οἱ γιοὶ του, καὶ ἔμεινε ἡ Νωεμὶν χήρα μὲ τις νύφες της, τὴν Ὀρφά καὶ τὴ Ρουθ.

Ζοῦσαν καλά, γιὰτι οἱ νύφες της ἀγαποῦσαν πολὺ τὴν πεθερά τους καὶ τὴ βοηθοῦσαν στὸ κάθε τί.

Ἄμα γέρασε ἡ Νωεμὶν, ἔμαθε πῶς στὴν πατρίδα της τὴ Βηθλεέμ ἡ πείνα ἔπαψε. Τότε σκέφτηκε νὰ γυρίσῃ ἐκεῖ, γιὰ νὰ πεθάνῃ στὴν πατρίδα της.

Κάλεσε λοιπὸν τις νύφες της καὶ τοὺς εἶπε:

— Παιδιά μου, ἐγὼ θὰ γυρίσω στὴν πατρίδα μου. Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τις περιποιήσεις πού μου κάματε ὡς τώρα. Νὰ ἔχετε τὴν εὐχή μου. Τώρα νὰ γυρίσετε στοὺς γονεῖς σας. Ἐγὼ εἶμαι γριά καὶ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς κρατήσω μαζί μου, γιὰτι δὲν ἔχω δύναμη νὰ σᾶς βοηθήσω.

Ἡ Ὀρφά μὲ δάκρυα ἀποχαιρέτησε τὴν πεθερά της καὶ γύρισε στοὺς γονεῖς της, μὰ ἡ Ρουθ μὲ κανέναν τρόπο δὲν ἤθελε νὰ τὴ χωριστῇ.

—Ἐγὼ δὲ θὰ σ' ἀφήσω μόνη, τῆς ἔλεγε. Θὰ ῥθῶ μαζί σου. Ἡ πατρίδα σου θὰ εἶναι πατρίδα μου, ὁ Θεὸς σου Θεὸς μου. Οἱ χαρές σου χαρές μου καὶ οἱ λύπες σου λύπες μου. Μονάχα ὁ θάνατος θὰ μᾶς χωρίση.

Σὰν εἶδε ἡ Νωεμὶν πὼς δὲν μποροῦσε νὰ τὴν πείση νὰ μείνη, τὴν πῆρε μαζί της κι' ἔφυγαν.

Στὴ Βηθλεέμ ἔφτασαν τὴν ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ. Ἡ Ρουθ κάθε μέρα πήγαινε στὰ χωράφια ἐνὸς συγγενῆ τῆς πεθερᾶς της, τοῦ Βοόζ. Ἐκεῖ μάζευε τὰ στάχυα ποὺ ἔμεναν ἀπὸ τοὺς θεριστές.

Τὰ πήγαινε σπίτι καὶ τρεφόταν κι' αὐτὴ κι' ἡ πεθερά της.

Ὁ πλούσιος Βοόζ, ποὺ ἔβλεπε τὴ Ρουθ, ρώτησε κι' ἔμαθε ποιά ἦταν.

Σὰν ἔμαθε τὴν καλὴ διαγωγὴ της ἀπέναντι στὴν πεθερά της, τὴν πῆρε γυναῖκα του. Ἐκεί μαν μεγάλη οἰκογένεια, κι' ἀπὸ τὴν οἰκογένεια αὐτὴ γεννήθηκε ἀργότερα ὁ Χριστός.

7. Ὁ Σαοὺλ

Ὁ τελευταῖος κριτὴς τῶν Ἰσραηλιτῶν ἦταν ὁ Σαμουὴλ.

Στὴν ἐποχὴ τοῦ Σαμουὴλ οἱ Ἰσραηλίτες δὲν ἤθελαν πιὰ κριτῆ. Ἦθελαν βασιλέα. Ἐβλεπαν τοὺς γύρω λαοὺς ποὺ εἶχαν βασιλιάδες, καὶ ζήλευσαν· γι' αὐτό, ζήτησαν ἀπὸ τὸ Σαμουὴλ, πρὶν πεθάνῃ, νὰ τοὺς ὀρίση βασιλιά.

Ὁ Σαμουὴλ τοὺς ὀρισε βασιλιά τὸ Σαοὺλ.

Ὁ Σαοὺλ στὴν ἀρχὴ ἦταν καλὸς καὶ εὐσεβῆς στὸ Θεό. Γι' αὐτό, ὁ Θεὸς τὸν βοήθησε καὶ νίκησε ὅλους τοὺς ἐχθροὺς τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Μὰ ὕστερα ἀπὸ τὶς πολλὲς ἐπιτυχίες του, ἄρχισε νὰ περηφανεύεται. Νόμιζε πὼς μὲ τὴ δύναμή του ἔγιναν ὅλα. Καὶ στὸν ἴδιο τὸ Θεὸ κόντευε νὰ μὴν ἀναγνωρίζη καμιὰ βοήθεια.

Ὁ γερο-Σαμουήλ, ποὺ ἔβλεπε τὴν περηφάνια του, τὸν συμβούλεψε νὰ εἶναι ταπεινὸς καὶ εὐσεβὴς στὸ Θεό, γιὰτὶ ἀλλιῶς θὰ τιμωρηθῆ.

Ὁ Σαούλ ἄμα τὰ ἄκουσε αὐτὰ ἔγινε μελαγχολικός. Γιὰ νὰ διασκεδάζη τὴ μελαγχολία του, κάλεσε ἕνα μικρὸ βοσκό, τὸ **Δαβίδ**, καὶ τοῦ ἔπαιξε κιθάρα.

8. Δαβίδ καὶ Γολιάθ

Κάποτε οἱ Φιλισταῖοι εἶχαν πόλεμο μὲ τοὺς Ἰσραηλίτες.

Στὸ στρατὸ τῶν Φιλισταίων ἦταν ἕνας ὕψηλόςσωμος ἄντρας, ἕνας γίγαντας, ὁ **Γολιάθ**.

Αὐτὸς ἔβγαине, σαράντα μέρες, ἀπὸ τὸ στρατόπεδό του, πήγαινε κοντὰ στὸ στρατόπεδο τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ τοὺς καλοῦσε νὰ μονομαχήσουν.

Κανένας Ἰσραηλίτης δὲν τολμοῦσε νὰ βγῆ νὰ μονομαχήσῃ μ' αὐτὸν τὸ γίγαντα. Τὸν ἔβλεπαν τόσο ψηλό, καὶ φοβόνταν καὶ νὰ τὸν πλησιάσουν ἀκόμα.

Ὁ **Γολιάθ**, παίρνοντας θάρρος ἀπὸ τὸ φόβο τῶν Ἰσραηλιτῶν, τοὺς προκαλοῦσε καὶ ἔβριζε κι' αὐτοὺς καὶ τὸ Θεὸ τους.

Ὁ **Σαούλ**, πολὺ στενοχωρημένος, κήρυξε πὼς ὅποιος βγῆ νὰ μονομαχήσῃ μὲ τὸ **Γολιάθ**, θὰ πάρῃ γυναίκα του τὴν κόρη του. Μὰ πάλι κανένας Ἰσραηλίτης δὲν τολμοῦσε νὰ μονομαχήσῃ μὲ τὸ **Γολιάθ**.

Μιὰ μέρα, ἦρθε στὸ στρατόπεδο τῶν Ἰσραηλιτῶν ὁ μικρὸς βοσκὸς **Δαβίδ**, γιὰ νὰ δῆ τοὺς ἀδερφοὺς του, ποὺ πολεμοῦσαν. "Ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ **Γολιάθ** καὶ θύμωσε. Πῆγε ἀμέσως καὶ

ζήτησε από τὸ Σαούλ ἄδεια νὰ μονομαχήσῃ. Ὁ Σαούλ τὸν ἔβλεπε μικρὸ καὶ δὲν ἤθελε νὰ τοῦ δώσῃ ἄδεια. Μὰ ἐπειδὴ ὁ Δαβὶδ ἐπέμενε, ἔβγαλε τὰ ὄπλα του ὁ Σαούλ καὶ τοῦ τὰ ἔδωσε. Μὰ τὰ ὄπλα ἦταν βαριά καὶ ὁ Δαβὶδ δὲν μπορούσε νὰ τὰ σηκώνῃ. Τ' ἄφησε λοιπὸν καὶ πῆρε τὸ ραβδί του καὶ τὴ σφεντόνα του. Ὁ Γολιάθ, καθὼς τὸν εἶδε νὰ πλησιάζῃ, τοῦ εἶπε κοροϊδευτικά :

—Μήπως νόμισες πὼς πηγαίνεις νὰ κυνηγήσῃς κανένα σκύλο;

Καὶ ὁ Δαβὶδ τοῦ ἀπάντησε :

—Ἐσὺ ἔρχεσαι μὲ τὰ ὄπλα, μὰ ἐγὼ ἔρχομαι μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ μου.

Κι' ἀμέσως τοῦ πέταξε μιὰ πέτρα μὲ τὴ σφεντόνα του. Ἡ πέτρα τὸν χτύπησε στὸ μέτωπο κι' ἀμέσως ὁ Γολιάθ σωριάστηκε κάτω νεκρός. Ὁ Δαβὶδ ἔτρεξε, καὶ μὲ τὸ σπαθὶ τοῦ ἴδιου τοῦ Γολιάθ τοῦ ἔκοψε τὸ κεφάλι.

Οἱ Φιλισταῖοι, ἅμα εἶδαν τὸ θάνατο τοῦ Γολιάθ, φοβήθηκαν καὶ τῶβαλαν στὰ πόδια.

Οἱ Ἰσραηλίτες πῆραν θάρρος, κυνήγησαν τοὺς Φιλισταῖους καὶ τοὺς νίκησαν.

9. Ὁ Σαούλ θέλει νὰ σκοτώσῃ τὸ Δαβὶδ

Ὅταν οἱ Ἰσραηλίτες γύρισαν πίσω στὴν πόλη νικητές, ὁ λαός, πού εἶχε μάθει τὸ κατόρθωμα τοῦ Δαβὶδ, βγῆκε νὰ τὸν ὑποδεχθῇ.

Ὅλοι θαύμαζαν τὸ μικρὸ Δαβὶδ, πού κατάφερε νὰ νικήσῃ τὸ γίγαντα Γολιάθ. Κι' ὅλοι ἔψαλλαν :

« Ὁ Σαούλ νίκησε χιλιάδες καὶ ὁ Δαβὶδ μυριάδες ».

Ὁ Σαούλ, βλέποντας τὴν τιμὴν πού ἔκανε ὁ λαός στὸ Δαβὶδ, ζήλεψε καὶ ζητοῦσε ἀφορμὴ νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Μιὰ μέρα, ὁ μικρὸς Δαβὶδ ἔπαιζε κιθάρα

στό Σαούλ καί τόν διασκέδαζε. Ξαφνικά, ὁ Σαούλ σήκωσε τὸ σπαθί του νὰ χτυπήσῃ τὸ Δαβίδ. Αὐτὸς κατάφερε κι' ἔφυγε καί πῆγε στὰ βουνά. Κι' ἐκεῖ ὁμοῦς τὸν καταδίωξε ὁ Σαούλ.

Μιά μέρα, ὁ Σαούλ, κουρασμένος, μπῆκε σὲ μιὰ σπηλιὰ νὰ ξεκουραστῆ.

Στὸ βάθος τῆς σπηλιᾶς βρισκόταν ὁ Δαβίδ μὲ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σαούλ ἔπεσε στὸν ὕπνο χωρὶς νὰ δῆ τὸ Δαβίδ.

Ὁ Δαβίδ τότε ἔκοψε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ μανδύα τοῦ βασιλιᾶ κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ τὸν πειράξῃ.

Ἄλλη μέρα πάλι, τὸν βρῆκε νὰ κοιμᾶται κάπου. Τοῦ πῆρε τὸ σπαθί του καί τὸ ποτήρι του, τοῦ ἄφησε μιὰ σημείωση γιὰ νὰ καταλάβῃ πῶς αὐτὸς τοῦ τὰ πῆρε, κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ τὸν πειράξῃ.

Ὑστερα ἀπὸ λίγον καιρό, οἱ Φιλιισταῖοι ἔκαναν πάλι πόλεμο μὲ τοὺς Ἰσραηλίτες. Στὸν πόλεμο αὐτὸ οἱ Ἰσραηλίτες νικῆθηκαν, σκοτώθηκαν οἱ γιοὶ τοῦ Σαούλ κι' αὐτὸς πληγώθηκε βαριά κι' ἔπεσε ἀπὸ τ' ἄλογό του. Γιὰ νὰ μὴν πέσῃ στὰ χέρια τῶν Φιλιισταίων, αὐτοκτόνησε.

10. Ὁ Δαβίδ βασιλιάς

Ὑστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Σαούλ, ὁ λαὸς ἔκαμε βασιλιὰ τὸ Δαβίδ.

Ὁ Δαβίδ ἦταν πολὺ ἀγαπητὸς στὸ λαὸ καὶ ἀφοσιωμένος στὸ Θεό. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ νίκησε ὅλους τοὺς ἐχθροὺς τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Ἐκαμε πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου του τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ μετέφερε ἐκεῖ τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης καὶ τὴν τοποθέτησε μέσα σὲ μιὰ ὁμορφὴ σκηνή.

Μὰ σὰν ἄνθρωπος κι' αὐτὸς, ἔκαμε μιὰ πολὺ

*Ὁ Δαβίδ κλαίει ἀπαρηγόρητος γιὰ τὸ θάνατο τοῦ γιοῦ του
Ἀβεσαλὼμ*

μεγάλη ἄμαρτία. Κατάστρεψε κάποιον φίλο του καὶ ἄρπαξε τὴ γυναίκα του.

Τότε, ἕνας μεγάλος προφήτης, ὁ Νάθαν, πῆγε καὶ τὸν μάλωσε πολὺ.

Ὁ Δαβίδ μετάνιωσε γιὰ τὴν ἄμαρτία του κι' ἔκλαψε πικρά. Ἀφιερώθηκε στὸ Θεὸ καὶ σύνθεσε διάφορους ψαλμούς καὶ προσευχές. Μέσα στοὺς ψαλμούς του, παρακαλεῖ τὸ Θεὸ νὰ τὸν συχωρέση.

Μὰ ὁ Θεὸς τὸν τιμώρησε παραδειγματικά γιὰ τὴν ἄμαρτία του. Ὁ γιὸς του Ἀβεσαλὼμ σήκωσε ἐπανάσταση γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὴ βασιλεία.

Ὁ Δαβίδ τότε ἔστειλε στρατὸ ἐναντίον του, μὰ παράγγειλε νὰ μὴ σκοτώσουν τὸν Ἀβεσαλὼμ, παρὰ νὰ τὸν πιάσουν ζωντανό.

Ὁ Ἀβεσαλώμ νικήθηκε στή μάχη καί ἔφυγε. Ἐνας στρατηγός τοῦ Δαβίδ τὸν κυνήγησε. Στὸ τρέξιμό ἀπάνω, τὰ μακριὰ μαλλιά τοῦ Ἀβεσαλώμ μπερδεύτηκαν σ' ἓνα δέντρο, καί δὲν μπορούσε νὰ φύγη.

Ὁ στρατηγός τὸν ἔφτασε καί χωρὶς νὰ σκεφτῆ, τὸν χτύπησε καί τὸν σκότωσε.

Ἄμα τὸ ἔμαθε ὁ Δαβίδ, ἦταν ἀπαρηγόρητος. Ἐκλαιγε πικρὰ καί ἔλεγε :

— Παιδί μου Ἀβεσαλώμ, Ἀβεσαλώμ παιδί μου, καλύτερα νὰ πέθαινα ἐγὼ παρά ἐσύ.

Ἦστερα ἀπὸ λίγον καιρό, πέθανε ἀπὸ τὴ στενοχώρια του, σὲ ἡλικία 79 χρονῶν, ἀφοῦ ἔμεινε βασιλιάς 40 χρόνια.

11. Ὁ Σολομών

Ὁ Δαβίδ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἀβεσαλώμ, εἶχε κι' ἄλλο γιό, τὸ Σολομώντα.

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Δαβίδ, βασιλιάς ἔγινε ὁ Σολομών. Ὁ Σολομών ἦταν ὁ πιὸ φρόνιμος καί ὁ πιὸ σοφὸς βασιλιάς τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Ὁ Θεὸς παρουσιάστηκε μιὰ μέρα καί τὸν ρώτησε :

— Σολομών, τί προτιμᾶς νὰ σοῦ δώσω ; σοφία, πλοῦτο ἢ δόξα ;

Ὁ Σολομών σκέφτηκε πῶς, γιὰ νὰ κυβερνήσει καλὰ τὸ λαό του, ἔπρεπε νὰ ἔχη σοφία, γι' αὐτὸ ζήτησε ἀπὸ τὸ Θεὸ μόνο σοφία.

Ὁ Θεὸς τοῦ εἶπε τότε πῶς θὰ τοῦ δώσει σοφία καί πλοῦτο καί δόξα, ἂν εἶναι πιστὸς σ' αὐτόν.

Τὴ σοφία του τὴν ἔδειξε ὁ Σολομών, μιὰ φορά, σ' αὐτὸ τὸ περιστατικό :

Δυὸ γυναῖκες κάθονταν στὸ ἴδιο δωμάτιο. Κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶχε ἓνα μωρό. Μιὰ νύχτα, ἢ μιὰ ἀπ' αὐτὲς πλάκωσε τὸ παιδάκι τῆς τὴν ὄρα πού κοιμόταν καί τὸ σκότωσε.

Σάν ξύπνησε κι' εΐδε τὸ παιδί της νεκρό, τὸ ἔβαλε σιγά - σιγά κοντὰ στὴν ἄλλη γυναίκα καὶ πῆρε τὸ δικό της, τὸ ζωντανό.

Ὅταν ξύπνησε ὅμως ἡ ἄλλη κι' εΐδε τὸ ξένο παιδί κοντὰ της, κατάλαβε τί εἶχε γίνει καὶ ἄρχισε νὰ μαλώνει μὲ τὴν πρώτη, ζητώντας νὰ τῆς δώσει πίσω τὸ παιδί της.

Μ' αὐτὴ δὲν τῆς τὸ ἔδινε καὶ ἔλεγε πὼς εἶναι δικό της. Τότε, γιὰ νὰ ἡσυχάσουν, πῆγαν στὸ βασιλιά Σολομώντα νὰ τις δικάση.

Ἄκουσε καὶ τὶς δυὸ γυναῖκες ὁ Σολομών μὰ δὲν ἦταν εὐκόλο νὰ καταλάβη ποιανῆς ἦταν τὸ παιδί. Γι' αὐτό, κάλεσε ἕνα στρατιώτη καὶ τοῦ εἶπε:

—Στρατιώτη, πάρε αὐτὸ τὸ παιδί, μοίρασέ το σὲ δυὸ κομμάτια ἴσια, καὶ δῶσε σὲ κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς γυναῖκες ἕνα κομμάτι.

Ἡ ψεύτικη μητέρα δὲ στενοχωρέθηκε μ' αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Σολομώντα. Μὰ ἡ ἀληθινὴ ἔπεσε στὰ πόδια του φωνάζοντας:

—Ὅχι, βασιλιά μου, καλύτερα δῶσ' το σ' αὐτὴ ζωντανό.

Ὁ Σολομών κατάλαβε τότε ποια ἦταν ἡ ἀληθινὴ μητέρα καὶ τῆς ἔδωσε τὸ παιδί.

Τὸν καιρὸ πού ἦταν βασιλιάς ὁ Σολομών, δὲν ἐνόχλησαν τοὺς Ἰσραηλίτες ἐξωτερικοὶ ἐχθροί. Γι' αὐτὸ ὁ Σολομών ἀφοσιώθηκε στὰ εἰρηνικὰ ἔργα. Ἐχτισε τὸν περίφημο ναὸ τῆς Ἱερουσαλήμ, πού ὀνομάστηκε ναὸς τοῦ Σολομώντα. Γιὰ τὸ χτίσιμό του, πολλὰ χρήματα ξοδεύτηκαν καὶ πολλοὶ ἐργάτες δούλεψαν. Ἀμα τέλειωσε, ὁ βασιλιάς ἔκαμε τὰ ἐγκαίνιά του μὲ πολλὴ μεγαλοπρέπεια. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ ναὸ ἔβαλε τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης.

Ὁ Σολομών πέθανε πολὺ γέρος, ἀφοῦ βασιλεύσε 40 χρόνια.

12. Ροβοάμ και Ίεροβοάμ

Ἄμα πέθανε ὁ Σολομών, βασιλιάς τῶν Ἰσραηλιτῶν ἔγινε ὁ Ροβοάμ.

Ὁ λαὸς τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ λιγοστέψῃ τοὺς φόρους, μ' αὐτὸς δὲ δέχτηκε. Τότε ἐπαναστάτησαν οἱ δέκα φυλές κι' ἔκαναν βασιλιά τους τὸν Ίεροβοάμ, τὸ στρατηγὸ τοῦ Σολομώντα.

Μὲ τὸ Ροβοάμ ἔμειναν μόνο οἱ δύο φυλές: Ἡ φυλὴ τοῦ Ἰούδα καὶ ἡ φυλὴ τοῦ Βενιαμίν.

Ἔτσι, χωρίστηκαν οἱ Ἰσραηλίτες σὲ δυὸ βασίλεια, στὸ βασίλειο τοῦ Ἰούδα καὶ στὸ βασίλειο τοῦ Ἰσραήλ.

Τὸ βασίλειο τοῦ Ἰούδα εἶχε πρωτεύουσα τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ τὸ βασίλειο τοῦ Ἰσραήλ τὴ Σαμάρεια.

Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ τὸ χωρισμὸ, τὸ δυὸ βασίλεια ξέπεσαν. Πρῶτα τὸ βασίλειο τοῦ Ἰσραήλ λησμόνησε τὸν ἀληθινὸ Θεό. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς τοὺς ἄφησε καὶ ὑποδουλώθηκαν ἀπὸ τοὺς Ἀσσυρίους, κι' ἔτσι διαλύθηκε τὸ βασίλειό τους.

Τὸ βασίλειο τοῦ Ἰούδα διατηρήθηκε πρὸ πολλὰ χρόνια. Ἀλλὰ ὅταν πέθανε ὁ Ροβοάμ, οἱ διάδοχοί του καὶ ὁ λαὸς λησμόνησαν τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ λάτρεψαν τὰ εἰδῶλα.

Τότε οἱ Βαβυλώνιοι μὲ τὸ βασιλιά τους Ναβουχοδονόσορα κυρίεψαν τὰ Ἱεροσόλυμα, κατάρπασαν τὸ νὰν τοῦ Σολομώντα καὶ αἰχμαλώτισαν τοὺς Ἰουδαίους. Ἐμειναν στὴν αἰχμαλωσία 70 χρόνια κι' ἔπαθαν πολλὰ, ὥσπου νὰ γυρίσουν πάλι στὴν πατρίδα τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε'
ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΦΗΤΩΝ

1. Προφήτες

Προφήτες λέγονταν οί άνθρωποι πού ήταν φωτισμένοι από τὸ Θεό. Αὐτοὶ συμβούλευαν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους πῶς νὰ ζοῦν, νὰ εἶναι πιστοὶ στὸ Θεό, καὶ τοὺς ἔλεγαν πράγματα πού θὰ γίνονταν στὸν ἐρχόμενο καιρό.

Τέτοιοι προφήτες ὑπῆρξαν πολλοί, μὰ οἱ σπουδαιότεροι εἶναι : Ὁ προφήτης Ἡλίας, ὁ προφήτης Ἡσαΐας, ὁ προφήτης Ἰερεμίας, ὁ προφήτης Δαυιδ καὶ ὁ προφήτης Ἰωνᾶς.

2. Ὁ προφήτης Ἡλίας

Ὁ προφήτης Ἡλίας ζοῦσε τὴν ἐποχὴ πού ἦταν βασιλιάς ἕνας ἀσεβῆς καὶ εἰδωλολάτρης, ὁ Ἀχαάβ.

Ὁ Ἡλίας ζοῦσε σὲ μιὰν ἔρημο.

Καμιά φορά, πήγαινε καὶ στὶς πολιτεῖες, ὅταν

Ένα φωτεινό σύννεφο πήρε τον Ήλια στον οὐρανό

ἤθελε νὰ συμβουλέψη κάτι τοὺς ἀνθρώπους, ἢ νὰ τοὺς πῆ τί ἔμελλε νὰ συμβῆ.

Τὸ βασιλιά Ἀχαάβ πολλές φορές τὸν μά-
λωνε γιατί ἦταν ἀπιστος καὶ εἰδωλολάτρης.

Μιὰ μέρα, γιὰ νὰ δείξη σ' αὐτὸν πὼς ὁ Θεὸς
ποὺ πίστευε δὲν ἦταν ἀληθινός, τοῦ εἶπε νὰ
στείλῃ τοὺς ἱερεῖς του νὰ προσευχηθοῦν μαζί
του καὶ νὰ κάμουν θυσία, καθένας στὸ Θεό του,
ἕνα βόδι.

Πῆγαν 450 ἱερεῖς τοῦ Ἀχαάβ. Ὁ προφήτης
Ἡλίας τοὺς εἶπε:

— Παρακαλέστε τώρα τὸ Θεό σας νὰ ρίξη
φωτιά γιὰ νὰ γίνῃ ἡ θυσία.

Οἱ 450 εἰδωλολάτρεις ἱερεῖς παρακαλοῦσαν
ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ μεσημέρι, μὰ ἄδικα. Ὁ Θεὸς
τοὺς δὲν τοὺς ἔριξε φωτιά.

Τότε ὁ προφήτης Ἡλίας σήκωσε τὰ χέρια

του στον ούρανό και προσευχήθηκε κι' αυτός στον αληθινό Θεό του. Ο Θεός έριξε φωτιά, άναψε τὰ ξύλα του και έγινε ή θυσία. Και πολλά άλλα θαύματα έκανε συχνά ο προφήτης 'Ηλίας.

Στό τέλος, κατέβηκε ένα σύννεφο φωτεινό και πήρε τον προφήτη 'Ηλία ζωντανό στον ούρανό.

Τή μνήμη του προφήτη 'Ηλία τή γιορτάζουμε στις 20 'Ιουλίου.

3. 'Ο προφήτης 'Ησαΐας

Στήν εποχή που ήταν βασιλιάς ένας κακός και άσεβής, ο Μανασσής, ζούσε και ο προφήτης 'Ησαΐας.

Πολλές φορές ο 'Ησαΐας συμβούλεψε τους 'Ισραηλίτες να μετανιώσουν, γιατί θά τιμωρηθούν τους είπε πώς ή άσέβειά τους θά είναι αίτια να καταστραφούν και να ύποδουλωθούν από άλλους λαούς, μ' αυτοί δέν τον άκουαν.

Ο προφήτης 'Ησαΐας προφήτεψε ακόμα τον έρχομό του Χριστού, τή διδασκαλία του και τó μαρτυρικό του θάνατο.

Ο 'Ησαΐας πολλές φορές μάλωνε ακόμα και τον άσεβέστατο βασιλιά Μανασσή. Γι' αυτό, ο Μανασσής, στό τέλος, έδωσε διαταγή και τον σκότωσαν με μαρτυρικό θάνατο.

4. 'Ο προφήτης 'Ιερεμίας

Ο προφήτης 'Ιερεμίας ήταν ένας από τους πιό μεγάλους προφήτες. Αρχισε από πολύ μικρή ηλικία να προφητεύη.

Πολλές φορές συμβούλευε τους 'Ισραηλίτες να μετανιώσουν, αυτοί όμως, όχι μόνο δέν τον άκουσαν, μά και τον έριξαν στη φυλακή. Γι' αυ-

τὸ τοὺς εἶπε πὼς θὰ καταστραφοῦν καὶ θὰ αἰχμαλωτιστοῦν ἀπὸ τοὺς Βαβυλώνιους.

Ὅπως προφήτεψε ὁ Ἱερεμίας, ἔτσι κι' ἔγινε. Οἱ Βαβυλώνιοι ἦρθαν, πῆραν τὰ Ἱεροσόλυμα, κατάστρεψαν τὸ ναὸ τοῦ Σολομώντα καὶ αἰχμαλώτισαν τοὺς Ἰσραηλίτες.

Γιὰ τὴν καταστροφή αὐτὴ στενοχωρέθηκε πολὺ ὁ Ἱερεμίας. Τὸν πόνο του αὐτὸ τὸν ἔγραψε σὲ ποίημα πὺ σῶζεται ἀκόμα καὶ σήμερα στὰ ἱερὰ βιβλία καὶ λέγεται Ἱερεμιάδα. Ἡ «Ἱερεμιάδα» εἶναι οἱ θρῆνοι τοῦ Ἱερεμίας γιὰ τὴν καταστροφή τῆς Ἱερουσαλήμ. Στὸ τέλος, οἱ ἀσεβεῖς καὶ ἄπιστοι Ἰσραηλίτες σκότωσαν τὸν προφήτη Ἱερεμία μὲ λιθοβολισμό.

5. Ὁ προφήτης Δανιὴλ

Ὅταν οἱ Βαβυλώνιοι αἰχμαλώτισαν τοὺς Ἰσραηλίτες, πῆραν αἰχμάλωτο καὶ ἓναν προφήτη, τὸ Δανιὴλ.

Ὁ Δανιὴλ στὴν αἰχμαλωσία του ἄρχισε νὰ προφητεύη ὅσα θὰ γίνονταν καὶ στοὺς Ἰσραηλίτες καὶ στοὺς Βαβυλώνιους. Καὶ πολὺ γρήγορα ἔμαθαν ὅλοι πὼς ὁ Δανιὴλ ἦταν σοφὸς καὶ ἀνθρώπος τοῦ Θεοῦ.

Μιὰ φορά, ὁ Ναβουχοδονόσορας εἶδε ἓνα ὄνειρο, πὺ τὸν στενοχώρησε πολὺ. Κανένας δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ τὸ ἐξηγήσῃ.

Τέλος, κάλεσε τὸ Δανιὴλ καὶ αὐτὸς τὸ ἐξηγήσῃ.

Ὁ βασιλιάς εὐχαριστήθηκε πολὺ καὶ τὸν ἔκαμε μεγάλο ἄρχοντα.

Ὁ Δανιὴλ εἶχε καὶ τρεῖς καλοὺς φίλους Ἰουδαίους, τὸν Ἀνανία, τὸν Ἀζαρία καὶ τὸ Μισαήλ.

Τοὺς νέους αὐτοὺς τοὺς εἶχε μάθει ὁ Δανιὴλ ν' ἀγαποῦν πολὺ τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ μονάχα αὐτὸν νὰ προσκυνοῦν.

Μιά μέρα, ὁ Ναβουχοδονόσορας ἔκαμε μιὰ μεγάλη χρυσή εἰκόνα του κι' ἔδωσε διαταγή νὰ τὴν προσκυνήσουν ὅλοι.

Κανένας δὲν ἔμεινε νὰ μὴν προσκυνήσῃ τὴν εἰκόνα, παρὰ μόνο οἱ τρεῖς φίλοι τοῦ Δανιήλ.

Ὅταν τὸ ἔμαθε ὁ βασιλιάς, πρόσταξε γιὰ τιμωρία νὰ τοὺς ρίξουν καὶ τοὺς τρεῖς μέσα σ' ἓνα καμίνι.

Ὅπως εἶπε, ἔτσι ἔγινε. Οἱ τρεῖς νέοι ρίχτηκαν στὸ καμίνι. Μὰ ἀμέσως ἄγγελος ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κατέβηκε καὶ τοὺς δρόσισε καὶ δὲν ἔπαθαν τίποτα. Οἱ τρεῖς νέοι ἄρχισαν νὰ προσεύχωνται καὶ νὰ δοξολογοῦν τὸ Θεό.

Ὁ βασιλιάς, ὅταν εἶδε αὐτὸ τὸ θαῦμα, φοβήθηκε. Ἀμέσως ἔδωσε διαταγή καὶ ἔβγαλαν τοὺς νέους ἀπὸ τὸ καμίνι. Καὶ τιμωροῦσε αὐστηρὰ ἐκείνους ποὺ μιλοῦσαν κατάφρονητικά γιὰ τὴ θρησκεία τῶν νέων.

Ἄμα πέθανε ὁ Ναβουχοδονόσορας, βασιλιάς ἔγινε ὁ Βαλτάσαρ. Αὐτὸς ἦταν ἄνθρωπος διεφθαρμένος καὶ κακός, γι' αὐτὸ τὸν τιμώρησε ὁ Θεός. Ἄφησε τὸ Δαρεῖο, τὸ βασιλιά τῶν Μήδων, καὶ κυρίεψε τὴ Βαβυλώνα καὶ σκότωσε τὸ Βαλτάσαρ.

Ὁ Δαρεῖος γνώρισε τὸ Δανιήλ. Τοῦ ἄρεσε πολὺ, γι' αὐτὸ τὸν πῆρε στὸ παλάτι του καὶ τοῦ ἔδωσε μεγάλη θέση.

Μὰ οἱ ἄνθρωποι τοῦ παλατιοῦ τὸν ζήλεψαν κι' ἤθελαν νὰ τὸν καταστρέψουν.

Κατάφεραν λοιπὸν τὸ βασιλιά νὰ βγάλῃ μιὰ διαταγή :

« Ὅποιος προσευχηθῇ στὸ Θεὸ πρὶν περάσουν 30 ἡμέρες, νὰ ρίχνεται στὸ λάκκο τῶν λιονταριῶν » .

Ὁ Δανιήλ δὲν ἄκουσε τὴ διαταγὴ αὐτὴ τοῦ βασιλιά κι' ἔκανε τὴν προσευχὴ του τρεῖς φορές

τὴν ἡμέρα. Γι' αὐτὸ ὁ βασιλιάς τὸν ἔριξε στὸ λάκκο τῶν λιονταριῶν.

Οἱ ἐχθροὶ του περίμεναν πὼς θὰ τὸν καταξέσχιζαν τὰ θηρία. "Αδिका!

Τὰ λιοντάρια, σὰν ἡμερα ἀρνάκια, ἔπεσαν στὰ πόδια του καὶ τὰ χάιδευαν.

Ὁ βασιλιάς μόλις εἶδε τὸ θαῦμα αὐτό, διάταξε κι' ἔβγαλαν τὸ Δανιήλ ἀπὸ τὸ λάκκο τῶν λιονταριῶν κι' ἔριξαν μέσα τοὺς ἐχθροὺς του. Αὐτοὺς τοὺς κατασπάραξαν ἀμέσως τὰ λιοντάρια.

6. Ὁ προφήτης Ἰωνᾶς

Στὴν Ἀσσυρία ἦταν μιὰ πόλη, ἡ Νινευή. Οἱ κάτοικοί της ἦταν κακοὶ καὶ ἀσεβεῖς. Ὁ Θεὸς ἔστειλε τὸν προφήτη Ἰωνᾶ νὰ τοὺς συμβουλέψη νὰ μετανιώσουν, γιατί θὰ τοὺς καταστρέψη.

Μὰ ὁ προφήτης Ἰωνᾶς φοβήθηκε καὶ δὲ δέχτηκε. Μπῆκε σ' ἓνα πλοῖο καὶ πήγαινε σ' ἄλλο μέρος κι' ὄχι ἐκεῖ πού τὸν πρόσταξε ὁ Θεός.

Μὰ στὴ μέση στὸ πέλαγος, σηκώθηκε τρομερὴ τρικυμία. Τὸ πλοῖο κινδύνευε νὰ βουλιάξῃ. Οἱ ἄνθρωποι φοβήθηκαν καὶ ἄρχισαν νὰ προσεύχωνται καὶ νὰ παρακαλοῦν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς σώσῃ.

Μὰ ἡ τρικυμία ἐξακολουθοῦσε.

Τότε εἶπαν μεταξύ τους :

« Κάποιος κακὸς θὰ βρίσκεται μαζί μας. Αὐτὸν πρέπει νὰ τὸν ρίξωμε στὴ θάλασσα ».

"Ἐβαλαν κλῆρο κι' ὁ κλῆρος ἔπεσε στὸν Ἰωνᾶ.

Τὸν ἔριξαν τότε στὴ θάλασσα. Ἐνα μεγάλο ψάρι βρέθηκε ἐκεῖ μπροστὰ καὶ τὸν κατάπιε ἀμέσως. Ὁ Ἰωνᾶς ἔμεινε στὴν κοιλιά τοῦ ψαριοῦ τρεῖς μέρες ζωντανός.

Τὴν τρίτη μέρα, τὸ ψάρι τὸν ἔβγαλε σὲ μιὰ παραλία, ζωντανό, ὅπως ἦταν.

Ἀμέσως τότε ὁ Ἰωνᾶς εὐχαρίστησε τὸ Θεὸ

Ἡ λέπρα σκέπασε τὸ σῶμα τοῦ Ἰὼβ

γιὰ τὴ σωτηρία του, πῆγε στὴ Νινευὴ καὶ εἶπε
στοὺς Νινευίτες νὰ μετανιώσουν, γιατί ὁ Θεὸς
θὰ τοὺς τιμωρήσῃ.

7. Ἱστορία τοῦ Ἰὼβ

Στὴν Ἀραβία ζοῦσε μιὰ φορὰ ἕνας πολὺ κα-
λὸς ἄνθρωπος ποὺ τὸν ἔλεγαν Ἰὼβ.

Ὁ Ἰὼβ ἦταν πολὺ πλούσιος καὶ εἶχε ἑπτὰ
θυγατέρες. Ἦταν εὐτυχισμένος ἄνθρωπος, γιὰ τὰ
πλούτη καὶ τὰ παιδιά του. Μὰ τὴν εὐτυχία του
τὴν ἔχασε γρήγορα.

Μιὰ μέρα, ἐγίνε δυνατὸς σεισμὸς, ἔπεσε τὸ
σπίτι του καὶ πλάκωσε ὅλα τὰ παιδιά του. Σώ-
θηκε μόνο αὐτὸς καὶ ἡ γυναίκα του.

Καὶ σὰ νὰ μὴν ἔφταναν αὐτά, πῆγαν ληστές,

τοῦ ἔκλεψαν τὰ πρόβατά του καὶ σκότωσαν τοὺς βοσκούς του.

Στὸ τέλος, ἔπεσε καὶ σ' αὐτὸν μιὰ φοβερὴ ἀρρώστια, ἡ λέπρα. Σκέπασε ὅλο τὸ σῶμα του καὶ ὑπόφερε πόνους πολλοὺς καὶ ζοῦσε μόνος, μακριὰ ἀπὸ τὴν πόλη.

Μὰ ὅ,τι κι' ἂν πάθαινε, ποτὲ δὲ βαρυκομοῦσε στὸ Θεό. Πάντα τὸν δοξολογοῦσε κι' ἔλεγε:

« Ὁ Θεὸς τὰ ἔδωσε. ὁ Θεὸς τὰ πῆρε, ἄς εἶναι εὐλογημένο τὸ ὄνομά του ».

Τὴ γυναῖκα του, ποὺ ἀγανακτοῦσε πολλές φορές, τὴ μάλωνε καὶ τῆς ἔλεγε πῶς δὲν πρέπει νὰ μιλά σὰν ἀνόητη γυναῖκα, παρὰ πρέπει πάντα νὰ δοξολογῇ τὸ Θεό.

Μόνο κάποτε ἀγανάκτησε ὁ Ἰώβ. Καταράστηκε τὴν ὥρα τῆς γέννησής του. Μὰ ἀμέσως μετάνιωσε καὶ ζήτησε συχώρεση ἀπὸ τὸ Θεό.

Ὁ Θεὸς τὸν συχώρεσε. Καὶ σὰν εἶδε τὴν πίστη του καὶ τὴν ὑπομονή του, τοῦ ἔδωσε πάλι τὰ πλούτη του, τοῦ ἔστειλε ἑπτὰ γιουὺς καὶ τρεῖς θυγατέρες καὶ τὸν γιάτρεψε ἀπὸ τὴν ἀρρώστια ποὺ εἶχε.

Ἀπὸ τότε ὁ Ἰώβ ἔζησε πάλι εὐτυχισμένος δοξολογώντας τὸ Θεό. Ὁ Ἰώβ ἔζησε 240 χρόνια. Ὁλος ὁ κόσμος τὸν ἔχει παράδειγμα γιὰ τὴν ὑπομονή του.

Τ Ε Λ Ο Σ

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Κεφάλαιο Α'. Η Δημιουργία τοῦ Κόσμου καὶ οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι

1. Πῶς ἔπλασε ὁ Θεὸς τὸν κόσμον	Σελ.	3
2. Ὁ Παράδεισος καὶ ἡ παρακοὴ τῶν πρωτοπλάστων	»	5
3. Ὁ Κατακλισμός	»	7
4. Πύργος Βαβέλ	»	8
5. Ὁ Ἀβραάμ	»	10
6. Ὁ Ἰσαάκ	»	11
7. Θυσία τοῦ Ἰσαάκ	»	12
8. Γάμος τοῦ Ἰσαάκ	»	13
9. Ὁ Ἰακώβ	»	14
10. Ὁ Ἰακώβ φεύγει γιὰ τὴ Μεσοποταμία	»	16

Κεφάλαιο Β'. Ἱστορία τοῦ Ἰωσήφ

1. Ὁ Ἰωσήφ πουλιέται ἀπὸ τοὺς ἀδερφοὺς του	»	18
2. Ὁ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο	»	20
3. Ὀνειρα τοῦ Φαραῶ, δόξα τοῦ Ἰωσήφ	»	21
4. Τ' ἀδέρφια τοῦ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο	»	23
5. Ὁ Ἰωσήφ φανερώνεται στ' ἀδέρφια του	»	25
6. Ὁ Ἰακώβ στὴν Αἴγυπτο	»	28

Κεφάλαιο Γ'. Φυγὴ τῶν Ἰσραηλιτῶν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο

1. Ὁ Μωυσῆς	Σελ.	30
2. Ὁ Μωυσῆς φεύγει ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο	»	31
3. Οἱ δέκα πληγὲς τοῦ Φαραῶ	»	32
4. Οἱ Ἰσραηλίτες περνοῦν τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα	»	33
5. Οἱ Ἰσραηλίτες στὴν ἔρημο	»	34
6. Οἱ δέκα ἐντολές	»	35
7. Ὁ θάνατος τοῦ Μωυσῆ	»	38
8. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ	»	39

Κεφάλαιο Δ'. Οἱ Κριτὲς

1. Τί ἦταν οἱ Κριτὲς	»	41
2. Ὁ Γεδεὼν	»	42
3. Ὁ Σαμψών	»	42
4. Ὁ Ἥλι	»	45
5. Ὁ Σαμουὴλ	»	45
6. Ἱστορία τῆς Ρούθ	»	46
7. Ὁ Σαούλ	»	48
8. Δαβὶδ καὶ Γολιάθ	»	49
9. Ὁ Σαούλ θέλει νὰ σκοτώσῃ τὸ Δαβὶδ	»	50
10. Ὁ Δαβὶδ βασιλιάς	»	51
11. Ὁ Σολομών	»	53
12. Ροβοάμ καὶ Ἱεροβοάμ	»	55

Κεφάλαιο Ε'. Ἱστορία τῶν Προφητῶν

1. Προφῆτες	»	56
2. Ὁ προφῆτης Ἠλίας	»	56
3. Ὁ προφῆτης Ἡσαΐας	»	58
4. Ὁ προφῆτης Ἱερεμίας	»	58
5. Ὁ προφῆτης Δανιὴλ	»	59
6. Ὁ προφῆτης Ἰωνᾶς	»	61
7. Ἱστορία τοῦ Ἰώβ	»	62

024000027963

Ψηφιοποιήθηκε από το Ίνστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Ν. ΑΛΙΚΙΩΤΗΣ & ΥΙΟΙ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 6 - ΑΘΗΝΑΙ

Νέα Βοηθητικά Βιβλία

Α. Άλοϊζου — Γ. Σακκά

Παλαιά Διαθήκη	Γ'. τάξ.
Καινή Διαθήκη	Δ'. >
Έκκλ. Ιστορία	Ε'. >
Λειτουργική και Κατήχηση	ΣΤ'. >

Α. Άλοϊζου

Έλληνική Ιστορία	Γ'. >
Άρχαία Ελλάδα	Δ'. >
Βυζαντινή Ιστορία	Ε'. >
Νεώτερη Ελλάδα	ΣΤ'. >

Γεωγραφία Ελλάδος	Δ'. >
Γεωγραφία Ηπείρου	Ε'. >
Γεωγραφία Εύρωπης	ΣΤ'. >

Γραμματική Δημοτικής	Γ'. Δ'. >
Γραμματ. Καθαρευούσης	Ε'. ΣΤ'. >

Ζωολογία	Γ'. Δ'. >
Ζωολογία	Ε'. ΣΤ'. >

Φυτολογία	Γ'. Δ'. >
Φυτολογία	Ε'. >

Φυτολογία	ΣΤ'. >
Φυτολ.	Ε'. ΣΤ'. >

Φυσική Ιστορία	Γ'. >
Φυσική Ιστορία	Δ'. >

Φυσική Ιστορία	Ε'. >
Φυσική Ιστορία	ΣΤ'. >

Πειραματική	Ε'. >
Πειραματική	ΣΤ'. >

Χημεία	Ε'. >
Χημεία	ΣΤ'. >

Χημεία	Ε'. ΣΤ'. >
Πειραματική και Χημεία	Ε'. >

Πειραματική και Χημεία	ΣΤ'. >

Αριθμητική & Προβλήματα	Γ'. >
Αριθμητική & Προβλήματα	Δ'. >

Αριθμητική & Προβλήματα	Γ'. Δ'. >

Ι. Άλοϊζου — Γ. Σακκά

Γεωγραφία Στερεάς Ελλάδος και Εύβοιας	Γ'. >

Γεωγραφία Πελοποννήσου	Γ'. >

Γεωγραφία Μακεδονίας	Γ'. >

Μαρίας Λιουδάκη - Στέλιου Άλοϊζου

Παλαιά Διαθήκη	Γ'. τάξ.
Καινή Διαθήκη	Δ'. >
Έκκλ. Ιστορία	Ε'. >
Λειτουργική και Κατήχηση	ΣΤ'. >

Πρακτική Αριθμητική και Προβλήματα	Ε'. >

Πρακτική Αριθμητική και Προβλήματα	ΣΤ'. >

Πρακτική Αριθμητική και Προβλήματα	Ε'. ΣΤ'. >

Γεωμετρία	Ε'. ΣΤ'. >

Σ. Χατζηγιάννη - Σ. Άλοϊζου

Μαθήματα Χημείας	Ε'. >

Μαθήματα Χημείας	ΣΤ'. >

Μαθήματα Χημείας	Ε'. ΣΤ'. >

Γ. Σακκά

Μυστικά Χρόνια	Γ'. >

Ιστορικά Χρόνια	Δ'. >

Βυζαντινά Χρόνια	Ε'. >

Νεώτερα Χρόνια	ΣΤ'. >

Γεωγραφία Ηπείρου	Ε'. >

Γεωγραφία Ευρώπης	ΣΤ'. >

Γεωμετρία	Ε'. >

Γεωμετρία	ΣΤ'. >

Χ. Κακούλακη

Ζωολογία	Γ'. Δ'. >

Ζωολογία	* Ε'. ΣΤ'. >

Φυτολογία	Ε'. ΣΤ'. >

Φυσική Ιστορία	Ε'. >

Η. Αμπατζόγλου

Θεοί και Ηρώες	Γ'. >

Καινή Διαθήκη	Δ'. >

Στρατή Παπαδόκη

Γραμματική Δημοτικής	Γ'. Δ'. >

Άρσ. Τσιμπακοπούλου

Γραμματική Δημοτικής	Δ'. - ΣΤ'. >

Π. Βαβουλή

Για να μάθεις όρθογραφία, (γραμματική δημοτικής)	Δ'. - ΣΤ'. >